

DE JACHT IS OPEN

Komedie van Luc Kerkhofs

Personages:

(5 D & 5 H of 6 D & 4 H)

WILLEM: 86

HILDE: 35, zijn dochter

KARLA: 40, zijn dochter

CELINE: 45, zijn dochter

ALAIN: 40, zijn schoonzoon, man van Hilde

MIEL: 45, zijn schoonzoon, man van Karla

BOB: 50, zijn schoonzoon, man van Celine

SONJA: 25, poetsvrouw

DOKTER: (kan ook dokteres zijn)

VIVI: 25, lichtekooi

Decor:

Woonkamer van Willem. Links voorgrond: laag kastje waarop een radio-cassette en een telefoontoestel staat. Boven het kastje is een raam voorzien dat uitzicht geeft op de tuin. Achterdeur. Kapstok. Fond van links naar rechts: hoge kast. Deur naar keuken. Bed met aan beide kanten een nachtkastje. In de rechterhoek staat een paravent. Rechts voorgrond: een oud tv-toestel zonder afstandsbediening op kastje. Het scherm is naar het bed gericht. Deur naar hal. Op een van de nachtkastjes staat de foto van z'n overleden vrouw. Midden: tafel plus vier stoelen en een zetel op draaisokkel die meestal voor het tv-toestel staat. De meubilering is armzalig en helemaal niet overdadig voor het kleine vertrek.

Noot voor de regie:

Willem is een constante petdrager en gebruikt altijd z'n wandelstok. Als hij onder druk komt te staan heeft hij verschrikkelijk last van een erge vorm van jicht.

EERSTE BEDRIJF

AVOND

(Sonja is bezig met het afstoffen van de meubels. Willem sloft uitgeblust door de kamer en zet de radio aan. We horen ritmische muziek. Willem wil op ritme met z'n heupen schudden, maar krijgt plots een verrekking in z'n rug. Hij zet de radio uit)

SONJA: Gaat het niet meer, Willem?

WILLEM: Mijne rug! Mijne rug! Ik zou er eens mee naar de kraker moeten gaan!

SONJA: Vergeet niet dat ge al 86 jaar zijt hé! Ze zouden uwe rug in twee kunnen breken.

WILLEM: Ik denk dat er weeral regen op komst is.

SONJA: Het moet soms eens regenen. Daar groeit de sla van.

(Willem probeert zich op het bed te leggen. Maar als dat moeilijk lukt helpt Sonja hem)

WILLEM: (kijkt op z'n zakhorloge) Zeg Sonja, gij kuist zo lang vandaag?

SONJA: Moet het proper zijn of niet?

WILLEM: Voor mij komt dat niet zo nauw! Dat weet ge toch.

SONJA: Maar voor uw dochters wel! Trouwens voor wie moet ik thuis zijn? Ik ben niet getrouwd. En denk niet dat mijn moeder op mij zit te wachten hé!

WILLEM: Eigenlijk hebt ge dan nog sjans dat er mensen zijn zoals ik die nog een kuisvrouw nodig hebben.

SONJA: En ge wordt er financieel ook wat beter van hé. 't Komt goed binnen als ge nog huishuur moet betalen.

WILLEM: Geld is voor mij geen probleem. Als ge wat nodig hebt dan zegt ge 't maar.

SONJA: Dat weet ik, Willem. Maar ik probeer het altijd eerlijk te verdienen.

WILLEM: Kom hier wonen, bij mij hé!

SONJA: En mijn moeder alleen achterlaten? Nee.

WILLEM: Allé Sonja, wij komen toch goed overeen.

SONJA: Ja, dat is waar. (wijst naar foto van overleden vrouw) Er wat gaat uw fier madam daarvan zeggen?

WILLEM: Ons fier madam die moet haar mond houden of ik steek ze in de kast!

SONJA: (haalt verse lakens uit de kast) Allé, we zullen nog eens verse lakens gaan leggen.

WILLEM: Valt dat mee Sonja zo niet getrouwd zijn? Gene vent, geen kinderen!

SONJA: Dan hebt ge er ook gene last van! Trouwens, op uw kinderen ben ik niet jaloeers! Ze kunnen elkanders kop afbijten van jaloezie!

WILLEM: Dat hebben ze dan toch niet van mij geërfd! Ik ben content met wat ik heb. Ne mijnwerker die is altijd content. Drie dochters en de een is geen vin beter dan de ander! Ze kijken scheel van de gierigheid. Ik verschiet er eigenlijk van dat ze mij nog komen bezoeken.

SONJA: Waarom denkt ge dat die hier nog komen? (gebaar van geld) Daarvoor en voor niks anders! Die weten ook wel dat gij al 86 jaar zijt en dat het elke dag met u kan gebeurd zijn! (probeert de lakens van het bed te verwijderen)

terwijl Willem nog op bed ligt) Poepke omhoog, Willem!

WILLEM: (houdt duidelijk iets onder de lakens verstopt) Sonja, ge moet oppassen voor Wietje hé!

SONJA: Sorry, dat was ik vergeten, Willem!

WILLEM: Kunt ge nu die lakens niet vervangen terwijl ik op mijn bed blijf liggen?

SONJA: Ik ben geen tovenaar hé.

WILLEM: Jamaar, mijne rug! Bestaat er nu echt niks om mij gewoon naar boven te trekken? Dan kunt gij die lakens vervangen en ge laat mij achteraf gewoon terug op het bed zakken.

SONJA: We zitten hier niet in de kliniek hé!

WILLEM: 't Is toch spijtig als ge geld genoeg hebt en niemand wilt voor zoiets zorgen.

SONJA: Hebt ge 't al eens ene keer aan iemand gevraagd?

WILLEM: Aan wie moet ik het vragen?

SONJA: Aan een van uw drie schoonzonen.

WILLEM: En die zullen dat kunnen zeker! (staart voor zich uit) Den Alain is nen dopper, geen diploma of niks. Die is alleen goed om de stronten achter den trein op te rapen. En de Miel dat is ne metser. Ne fijne metser. Den beste van uren in den omtrek. Maar stop die niks in z'n handen dat met elentric te maken heeft want dan hangt hij er met z'n poten aan!

SONJA: En die vent van Celine?

WILLEM: Den Bob?

SONJA: Dat is toch nen ingenieur!

WILLEM: Ja, die zou zoiets wel kunnen misschien. Zeg Sonja, kunt gij dat niet eens vragen aan den Bob?

SONJA: Willem, 't is uwe schoonzoon. Ge hebt er toch gene schrik van zeker?

WILLEM: (ontwijkt onderwerp, kijkt op z'n zakhorloge) Zèg, waar blijven die met mijn eten?

SONJA: Ge hebt nog sjans dat ze u overhand eten willen brengen.

WILLEM: Dat moest er nog bijkomen!

SONJA: En den huisdokter moet eerst ook nog langskomen.

WILLEM: Wat komt die hier eigenlijk elke dag doen?

SONJA: Z'n geld oprapen.

WILLEM: Dat moet ik geloven want mij onderzoeken doet 'm niet! Terwijl hij naar m'n hart luistert zit 'm naar 't behang te gapen. Ik moet zelfs m'n hemd nog niet meer uittrekken!

SONJA: (staat nog steeds met de verse lakens in haar handen) Willem, wat is 't, moet ik die lakens nog vervangen of niet?

WILLEM: Nee!

SONJA: Goed. Maar als uw dochters hier seffens aankomen dan zeg ik dat gij 't niet wilde hé! (stopt de verse lakens terug in de kast)

WILLEM: Ik ben toch nog altijd baas in m'n eigen kot hé!

SONJA: Dat durf ik niet zeggen! Als ge uw dochters hoort praten is dat heel wat anders! Amaai!

WILLEM: Wat heb ik eigenlijk nog aan m'n dochters? Weet gij dat ik m'n schoonzonen liever zie dan m'n bloedeigen dochters? Weet ge dat?

SONJA: Ze doen toch veel voor u.

WILLEM: Elke dag een bord patatten brengen met een snede brood en hier wat staan commanderen! Noemt gij dat 'veel voor mij doen'? (minder luid)

Zouden die mij wel gere zien? Of doen ze 't enkel voor m'n geld?

SONJA: Test dat eens uit hé, dan weet ge 't!

WILLEM: Hoe...?

SONJA: Spreek iets af met uwen huisdokter!

WILLEM: Met mijn huisdokter...? Oh nee...! 't Is zo wit als poppenstront tussen hem en mijn dochters. Ik denk zelfs dat mijn dochters in staat zijn om den huisdokter te vragen om mij.... prrrt! (horizontale beweging met hand onder keel)

SONJA: Meent ge dat echt, Willem?

WILLEM: Ja! En dan zitten ze aan mijn centen hé! Dat denken ze tenminste toch.

SONJA: Ik weet iets. Als seffens den huisdokter komt dan steekt ge uw zakhorloge achter uw hemd. Ge zegt zelf dat 'm zit rond te gapen terwijl hij u onderzoekt.

WILLEM: En dan...?

SONJA: Die zal dan wel zeggen dat uwe rikketik tegen 200 per uur slaat en dat uw einde nadert. En dan gaan de poppen pas echt aan het dansen. Ze zullen gelijk aasgieren op uw geld vliegen als ze weten dat uw pijp bijna uit is!

WILLEM: (denkt even na) Maar gij zwijgt hé!

SONJA: Gelijk een graf. Ge kent me. (doet schort af, neemt jas van kapstok en trekt 'm aan) Ik had ook nog een nieuw boekje bij voor de tv-programma's van deze week. (haalt dat uit haar handtas)

WILLEM: Sonja, zet nog eens wat kruisjes zodat ik weet wanneer er iets fatsoenlijk op den televisie is. Maar geen spellekes hé!

SONJA: Wat wilt ge dan?

WILLEM: Ne film of zoiets.

SONJA: Wat voor film?

WILLEM: Ne film waar dat er iets in te zien is!

SONJA: Maar wàt wilt ge zien? Iets om te lachen?

WILLEM: Nee!

SONJA: Iets om te wenen?

WILLEM: Nee!

SONJA: Actie? Moord? Griezel? Ge zegt het maar!

WILLEM: Is er nog iets anders?

SONJA: Zeg Willem, wat wilt ge feitelijk?

WILLEM: Waar dat ze zo... zo... allé, ge verstaat dat wel hé!

SONJA: Nee, dat versta ik niet!

WILLEM: Ik bedoel, als 't koud is buiten en ze kruipen dicht bijeen in bed!

SONJA: (vervolgt) ...en ze doen dan het licht uit.

WILLEM: Nee...! Dat moet aanblijven want anders zie ik niks!

SONJA: Ge wilt op uwe leeftijd toch gene sex meer zien zeker!

WILLEM: Oh, noemen ze dat zo tegenwoordig? Dat wist ik niet! In onze tijd noemden ze dat anders!

SONJA: We zullen eens zien. (overloopt tv-programma's en maakt aantekeningen) Voilà! Dat is al voor vandaag en morgen. De rest doe ik later wel. Goed? En zorg dat ge 't niet aan uw hart krijgt met die blote billen op den tv!

WILLEM: Mijn hart dat is gelijk nen dieselmotor van ne camion.

SONJA: (bij de deur) Als er iets is dan telefoneert ge maar, hé Willem!

(Willem beleeft binnenpretjes)

SONJA: Waarom zit ge daar te lachen, Willem?

WILLEM: Och manneke, ik zit al te denken aan seffens als m'n dochters met hun venten hier zijn. Ze zijn met hun zessen en daar staan maar vier stoelen en ne zetel. Dus één zitplaats te weinig. Dat is echt schoon om dat te zien. De ene weg, den andere erin. Den andere eruit, ne verse erin! 't Is just de stoelendans!

SONJA: Waarom koopt ge dan geen stoel bij?

WILLEM: Daar denk ik nog niet aan!

SONJA: Pestkop, dat ge zijt! Allé, tot morgen. Saluut! (af langs achterdeur)

(Willem komt van het bed, zet radio aan, beweegt op ritmische muziek, nestelt zich in draaizetel en draait enkele keren rond. Hij haalt een fles jenever uit kast, schenkt zich met veel moeite een borrel in en wil drinken, maar met z'n jicht lukt dat niet zo best. We horen een auto naast het huis stoppen en de portieren dichtslaan)

WILLEM: Allé, de kliek is op komst! (stopt jenever weg, zet radio uit en wipt vinnig op z'n bed)

(Karla en Miel op. Miel nestelt zich direct met een tijdschrift in de zetel)

KARLA: Dag va. Hoe is 't?

WILLEM: Niet zo best vandaag! Mijn benen en mijne rug willen niet meer mee!

KARLA: Is ons Hilde nog niet hier met uw eten?

WILLEM: Nee!

KARLA: (kijkt op horloge) Maar allé nu! Waar trekt dat op?

MIEL: Gij denkt zeker dat die heel den dag niks anders te doen heeft!

KARLA: Als ge maar met u twee zijt en ge dopt alletwee dan hebt ge toch tijd genoeg.

MIEL: Bij doppers is dat hetzelfde als bij gepensioneerden. Die hebben nog minder tijd dan als ze werken!

WILLEM: Nog gaan vissen, Miel?

MIEL: Ik kan niet hé!

WILLEM: Allé, 't is zo schoon weer geweest de laatste dagen.

MIEL: (ad Karla) Daar se..., die zaagt de oren van mijne kop!

KARLA: Zagen...! Zagen...! Daar is er maar ene die zaagt en dat zijt gij!

MIEL: Omdat ik niet kan gaan vissen, ja!

KARLA: Gij denkt dat er niks anders bestaat dan 'vissen'!

WILLEM: Ne mens die heel den dag op de stelling staat in weer en wind die heeft recht op wat amusement.

MIEL: Ja, maar dan kan ik madam haar bloemen nog gaan proper zetten en haar gras gaan afdoen en met haar naar den Aldi gaan winkelen!

KARLA: Als ge nen hof hebt dan moet ge 'm onderhouden! Basta!

MIEL: Probeer daar maar eens een speld tussen te krijgen!

(Hilde en Alain op. Hilde heeft een tupperware-pot met eten voor Willem)

KARLA: (tot Hilde) Gij zijt ook goed op tijd met het eten van onze va, moet ik

zeggen!

ALAIN: Dat is niet moeilijk! Wij rijden maar met ne Lada hé! Ik heb ons Hilde al zo dikwijls gezegd om ne Kawasaki 750 te kopen!

HILDE: Och, gij zijt zot!

ALAIN: Nooit geen file, het verbruikt niks en ge betaalt vele minder taks!

HILDE: Gij gaat nog eens veranderen in ne Kawasaki 750!

(Hilde zet het eten op bed. Willem begint te eten, maar met z'n trillende hand is het moeilijk eten. Tegen dat de vork bij z'n mond is zit er niks meer op. Hilde voedert hem dan maar terwijl ze op het bed gaat zitten)

HILDE: (kinderlijk) Eentje voor ons moe, eentje voor onze va, eentje voor...

WILLEM: (onderbreekt) Hilde, ga eens van dat bed af!

HILDE: Jamaar, ik moet toch...

WILLEM: (onderbreekt) Van dat bed af, Hilde!

HILDE: Waarom?

WILLEM: Omdat mijne zere rug dat niet kan verdragen!

HILDE: Hoe kan ik u dan eten geven?

(De deurbel rinkelt)

KARLA: (beveelt met gebaartje) Miel...!

(Miel zucht maar gaat toch openen langs hal)

KARLA: Dat zal Celine en den Bob wel zijn. Die hebben de pretentie om altijd langs de voordeur te komen!

HILDE: Hier se va, probeer maar alleen te eten!

ALAIN: Hoe gaat dat nu, Hilde? Dat ziet gij toch ook!

HILDE: Dan geeft gij hem maar eten. Ik ga hier aan tafel zitten of ik kan weer heel den avond blijven rechtstaan! (zet zich aan tafel)

(Miel komt eerst binnen en zet zich direct weer in zetel. Nu komen Celine en Bob binnen. Bob spoedt zich aan tafel. Celine heeft geen zitplaats meer)

BOB: Goeieavond allemaal.

CELINE: Is den huisdokter al geweest?

WILLEM: Nee.

CELINE: (ad Willem) En hoe is 't vandaag?

MIEL: Hij zegt dat zijne rug en z'n benen zeer doen!

CELINE: (tot Willem) Gij wilt toch niet meer gaan koerslopen zeker?

KARLA: Hij moet dat seffens maar tegen den huisdokter zeggen.

HILDE: Dat zal ik wel zeggen.

CELINE: Neenee, zijne mond is nog niet versleten. Hij moet het zelf maar zeggen!

BOB: Zeg Miel, die fietstoeristen daar bij u in de buurt, met hoeveel zijn die zondags als ze gaan rondtoeren?

MIEL: Met meer dan veertig! Ik heb hen gezegd dat gij ook goesting had om bij hun club te komen.

CELINE: (ontwaakt als het ware) Watte...? Den Bob...? Daar denk ik nog niet aan!

BOB: Maar allé Celine, wat heb ik nu nog aan mijn leven?

CELINE: Wat zullen de geburen zeggen als ze u met de velo zien rijden? En dan nog met zo'n onnozel broekje zeker waar dat ge heel het klokkenspel van de Notre-Dame ziet hangen!

ALAIN: Dat is 't verschil hé, ik rijd met de velo en ik krijg gene Mercedes! Den Bob rijdt met ne Mercedes en hij krijgt gene velo!

MIEL: (ad Celine) We zullen zondag in de kerk eens met de schaal rondgaan voor den Bob dan kan hij nen toeristenvelo kopen!

CELINE: Gij verstaat dat niet! 't Heeft jaren geduurd om zo'n reputatie op te bouwen die hij nu heeft. Een kaderlid van een fabriek rijdt niet met ne velo, maar met ne Mercedes!

ALAIN: Ik noem dat 'jannestreken' van u!

CELINE: Dat moet gij weten. Gij zijt nen dopper en ge zult altijd nen dopper blijven! (terwijl ze de stofjes van z'n vest veegt) Mijnen Bob is nen ingenieur en dat zal hij ook altijd blijven!

ALAIN: Maar ik ben content! En dat kan uwen Bob niet zeggen!

HILDE: Gij content...? Daarom dat ge al drie jaar zit te zagen voor ne Kawasaki 750!

MIEL: Ne vent dat is alleen geschapen om af te zien! Heel z'n leven!

BOB: En om alles te doen wat z'n vrouw verlangt!

CELINE: Ge hebt gelijk! Sta maar eens recht en laat mij gaan zitten!

BOB: Zèg Celine, nu heb ik eens plaats.

CELINE: (iets luider) Bob...!

BOB: (nederig) Ja Celine.

(Bob staat recht en Celine zet zich op zijn plaats)

HILDE: Al sjans dat we uw bed in de woonkamer gezet hebben, hé va!

KARLA: (vervolgt) Ja, als ge altijd naar boven moest lopen!

CELINE: Waarom doet gij uw pet niet af als ge in bed ligt?

ALAIN: Hij zal 't koud hebben zeker!

MIEL: Nu dat ge 't zegt, wij hebben die nog nooit zonder pet gezien!

(Willem geeft de tupperware-pot aan Bob die hem vervolgens op tafel zet. Celine keurt de inhoud)

CELINE: Moet onze va zoiets opeten?

HILDE: Niet goed genoeg misschien? Wat wij thuis eten dat zal voor onze va ook wel goed zijn zeker!

CELINE: (ruikt aan bord) Zoiets vreet onze hond nog niet!

WILLEM: Voor mij is dat goed genoeg! Onder den oorlog was dat kermis-eten! Maar ze zijn niet meer content nu!

ALAIN: Trouwens, van dat eten komt er ne smile op uw gezicht! Kijk maar naar ons. (ad Celine) En bij u hangt dat allemaal naar beneden!

HILDE: Alain, houdt uwe mond!

KARLA: (ruikt ook aan bord) Ja, eerlijk gezegd, precies dat daar een reukje aan is!

MIEL: Zorg maar dat bij u geen reukje aan is!

KARLA: En leest gij maar voort! Anders moeit ge u niet, dan moet ge dat nu ook niet doen!

BOB: Als ne mens eet dan...

CELINE: (onderbreekt) Meneer gaat het weeral weten zeker? Gij op de fabriek en ikke hier! Verstaan!

BOB: (nederig) Ja Celine.

KARLA: En waar blijft die huisdokter?

HILDE: Die zal nog wel komen.

MIEL: Denkt ge dat die staat te springen om uw vader te onderzoeken?

(De replieken volgen elkaar nu in snel tempo op. De sfeer wordt grimmiger. Willem kan het gezeur niet meer aanhoren, haalt ondertussen een pak watte uit z'n nachtkastje en stopt twee proppen in z'n oren)

CELINE: Als die zegt dat 'm komt dan moet 'm dat maar doen ook! Gij weet zeker niet wat dat kost zo elke dag een visite betalen!

HILDE: Moet GIJ dat betalen misschien?

(Willem blaast plots op een fluitje. Algemene stilte)

WILLEM: Wie wil er koffie?

(Alle handen gaan de hoogte in)

WILLEM: Hij staat in de keuken. Sonja heeft just ne verse pot gezet! Wie gaat 'm halen?

HILDE: Alain, gaat gij maar!

ALAIN: Dat ziet ge van hier!

KARLA: Ik zal wel gaan.

(Karla gaat richting keuken. Bob neemt direct haar zitplaats in)

KARLA: Gij ook koffie, va?

WILLEM: Heu...? (hoort slecht met de proppen watte in z'n oren)

KARLA: Ik vraag of dat ge ook koffie wilt! (haalt bij Willem de proppen eruit, en dan luider) Wilt gij ook koffie?

WILLEM: (schrikt) Ik ben niet doof hé!

KARLA: Moet ge nu koffie hebben of niet?

WILLEM: Nee! Slecht voor mijn maag en ik kan er niet van slapen!

(Karla af naar keuken. Miel zet tv-toestel aan)

CELINE: Zet 'm eens op VRT, Miel!

MIEL: Gij met uwe VRT! Ik kijk altijd naar de VTM!

HILDE: Jammaar, "Thuis" is er op!

MIEL: Gij met uwe "Thuis" ..., ik kijk eerst naar "Familie"!

(We horen de begintune van "Familie". Plots horen we dat er storingen zijn op de tv)

ALAIN: Wat is dat nu weer?

WILLEM: Ge moet er eens tegen kloppen want dat beeld gaat soms weg!

CELINE: Bob, doe jij dat eens! Gij kent dat!

BOB: Celine, Ik heb die posten al 100 keer juist gezet! Ik blijf er voortaan met m'n handen af! Dat is nen tv van uit de jaren stillekes!

CELINE: (zet tv-toestel uit) Voilà! Naar zo'n gekraak kan ik niet blijven luisteren want daar krijg ik hoofdpijn van!

HILDE: Va, waarom koopt ge ook eens geen nieuwe televisie?

ALAIN: Hij heeft geen geld!

WILLEM: In den oorlog was er helemaal geen televisie!

(Karla keert terug met de koffie en merkt dat haar zitplaats alweer bezet is. Ze zet zich op het bed)

WILLEM: Karla, gaat van dat bed af!

KARLA: Zèg...! (staat met tegenzin recht)

ALAIN: Ik heb precies meer goesting voor nen borrel!

HILDE: Nee Alain! Ge drinkt zo al genoeg! En daarbij, onze va heeft geen druppel alcohol in huis!

KARLA: (tot Willem) En ik wil nu eindelijk wel eens weten waarom dat hier maar vijf zitplaatsen zijn voor zes mensen?

CELINE: Dat vraag ik me ook af! Als we allemaal hier zijn dan moet er altijd iemand blijven rechtstaan!

HILDE: Koop dan ne stoel of ne zetel bij, hé va!

WILLEM: Daar staan hier stoelen genoeg binnen! Of gaat ge er ne cinema of een kerk van maken misschien?

KARLA: Ik zal er morgen van thuis wel ene meebrengen!

CELINE: Nee, IK zal wel ne fatsoenlijke zetel gaan kopen!

WILLEM: Daar komt hier gene stoel of gene zetel binnen! Hoort ge dat! Want dan zaag ik ze allemaal in stukken! In den oorlog moesten wij op ne gewone houten bak gaan zitten!

KARLA: Maar va, gij hebt zoveel geld en ge zit hier zo krakkemikkig te wonen!

WILLEM: Wie zegt dat ik veel geld heb...?

KARLA: Ikke! Ge trekt pensioen van de koolput!

CELINE: (vervolgt) ...en ge hebt een paar jaar geleden zwaar geërfd van Tante Mia en Tante Madeleine! En zeg niet dat het niet waar is want ik ben er zeker van!

HILDE: Ge had twee rijke ongetrouwde zusters. Va, al hun spaarcenten zijn naar u gegaan!

KARLA: 't Was allemaal zo niet verlopen als ons moe 10 jaar geleden niet was gestorven!

CELINE: Nee, ons moe kwam al eens over de brug met iets! Maar gij..., gij zijt zelfs nog te gierig om ne stoel bij te kopen!

WILLEM: (haalt zwaar uit) Komt er iemand van u iets te kort misschien...? Lijdt er iemand van u honger...? Ge weet nog niet eens wat dat is, honger lijden! Ik weet dat! Ik heb het meegemaakt..., in den oorlog!

CELINE: Gij begint altijd maar over den oorlog! Dat is al jàren geleden. Dat is voorbij!

WILLEM: Voor mij nog niet! Ge hebt aan mannen als ik te danken dat ge geen Duits spreekt! Weet ge dat?

KARLA: Ge waart 40 jaar toen ge trouwde en kinderen kocht. Waarom va...? Welk kind verdient het dat z'n ouders al op pensioen gaan als het z'n eerste communie nog moet doen?

WILLEM: Omdat ik moest trouwen!

CELINE: (verwonderd) Watte...?

WILLEM: (luider) Omdat ik moest trouwen begot...! Vroeger waren er nog geen plastiekjes zoals nu! Toen trok men die alleen aan als 't regende..., of als ge in uwe vinger gesneden had!

HILDE: Gij kunt van uw geld niet af!

KARLA: Hij moet ze maar meenemen in z'n kist!

HILDE: Bij welke bank ligt uw geld trouwens?

WILLEM: Waarom moet ik dat bij een bank leggen? En waarom moet gij dat weten...?

CELINE: Als er eens iets met u moest gebeuren! Ge weet nooit!

WILLEM: Mijn geld ligt in die zwarte kist in de hal!

CELINE: Pas maar op dat ze 't niet stelen!

WILLEM: Dat moet er eens ene riskeren..., die zal nogal ne post pakken!

CELINE: Va, ge moet wel met heel veel geld in huis zitten hé! Ge doet bijna niks op, buiten de visites van den huisdokter en het loon van uw kuisvrouw!

HILDE: Dat 'm maar eens begint met ne nieuwe televisie te kopen, dan kunnen we toch iets zien als we hier op bezoek komen.

WILLEM: Voor die paar keren per maand dat ge komt koop ik geen nieuwe televisie! Wat ik wel zou willen dat is zoiets waarmee dat ge films kunt opnemen!

BOB: Ge bedoelt ne vidéo!

WILLEM: Just! Ne vidéo! (telkens nadruk op é) Wie gaat 'm kopen?

CELINE: Als ge geld geeft dan zal onze Bob dat wel doen.

WILLEM: Hoeveel moet ge hebben?

CELINE: 1.000 Euro!

WILLEM: Hoeveel briefkes zijn dat?

CELINE: Twee!

WILLEM: Van welke kleur?

CELINE: Van die purper.

WILLEM: (zijn frank valt nu pas) Watte...? Zoveel...?

KARLA: Of wilt ge misschien ne plastieke vidéo...?

WILLEM: Allé dan. (kuiert af langs hal)

KARLA: (fluistert luid) Hij heeft z'n geld toch in de hal steken...!

(De dochters loeren bij de deur door het sleutelgat. Als Willem de deur plots opent vallen ze bijna naar binnen en schrikken)

WILLEM: (geeft het geld aan Celine) Is 't genoeg? Anders haal ik er nog wat bij!

(Celine dropt het geld in haar saccoche. De huisdokter komt binnen. Men helpt Willem op bed)

DOKTER: Goedenavond samen. Goedenavond Willem. We zullen nog eens rap luisteren. (onderzoekt Willem met stethoscoop)

WILLEM: Wacht eens efkes, dokter! Ik zou gere hebben dat niemand van de

aanwezig en naar hier kijkt!

DOKTER: Wat krijgen we nu...?

WILLEM: Ik doe dat ook niet als ze hen onderzoeken.

DOKTER: Mag ik de aanwezigen vragen om zich om te draaien alstublieft?

(De aanwezigen keren zich om. Terwijl de dokter Willem onderzoekt kijkt die ongeïnteresseerd naar het plafond. Hier maakt Willem gebruik van om ongemerkt z'n zakhorloge tegen de stethoscoop te duwen)

DOKTER: (schrikt, dan geforceerd hoestje) Hmmm...! Hmmm...! (neemt de dochters even apart en fluistert te luid) Dames, ik heb slecht nieuws! 't Zal niet meer zo lang duren met uw vader! Z'n hart is helemaal op. Bij mensen van zijne leeftijd perst het hart er alles uit wat erin zit! Meestal is dat net voor het zal gebeven! Ja, ik kan er niet naast zijn met mijn ervaring!

(Willem luistert geniepig mee)

CELINE: Jammaar dokter, die 'zo lang' hoe lang is dat nog?

DOKTER: Maximum drie weken!

KARLA: Nog drie weken...? (herpakt zich) Nog maar drie weken, ocharme...!

DOKTER: Ik zal nog wat straffe pillen voorschrijven. Misschien wat we 't een week of twee kunnen rekken!

CELINE: Dat hoeft niet, dokter!

HILDE: Gedaan is gedaan!

KARLA: Ze worden allemaal geen 86 jaar, hé dokter!

(De vrouwen fluisteren enthousiast tegen hun mannen terwijl de dokter z'n voorschrift schrijft. Willem lacht geniepig mee. Als Celine hem plots aanstaart veinst hij dat hij wel degelijk zwaar ziek is)

DOKTER: Hier is het briefje voor de medicamenten.

HILDE: (steekt briefje op zak) Dan zal ik die morgen wel meebrengen van den apotheker.

DOKTER: (wendt zich tot Willem) Willem, ge wordt er zeker niet beter op, jong. Misschien kunnen we nog eens proberen met een operatie!

WILLEM: Dat hoeft niet meer, dokter!

DOKTER: Okee. 't Is maar zoals gij het wilt. Ik zou zeggen tot morgen. Nog een goedenavond samen. (af)

CELINE: Ga nu maar wat slapen, va.

(Willem gaat zich omkleden achter paravent. Drie koppels rond de tafel. Ze steken de hoofden bij elkaar en fluisteren luid)

CELINE: Wat gaan we doen?

KARLA: Wat kunnen we doen?

HILDE: Niks! Hij moet eerst doodgaan!

ALAIN: Hij is nog niet dood en ze zitten al achter z'n geld aan!

CELINE: Als ge 86 jaar geprofitteerd hebt van 't leven dan hebt ge uw deel wel gehad, denk ik! Is het dan niet normaal dat de kinderen het overnemen?

KARLA: Moet er niemand hierblijven deze nacht?

MIEL: Waarom?

KARLA: Als 'm sterft dan kan die de anderen verwittigen en dan kunnen we eindelijk eens op zoek gaan naar z'n miljoenen!

HILDE: We hebben al zo lang moeten wachten!

KARLA: Miel, we gaan die bouwgrond naast ons bijkopen. Gij gaat er een huis opzetten en dat gaan we verhuren dan brengt dat nog eens op.

HILDE: (droomt reeds weg) Eindelijk zullen we onze Lada kunnen ruilen voor ne Mercedes!

ALAIN: (vervolgt) En ne Kawasaki 750!

HILDE: Och gij, zot!

CELINE: En wat zou ik ermee gaan doen, Bob?

BOB: Bij die ander steken zeker! Maar ik ga ze zelf met de velo naar de bank dragen!

CELINE: Als er bij ons ne velo binnenkomt dan vliegt gij buiten! Zo zit dat!

BOB: Lap...! Kan ik nu eens nooit...

CELINE: Bob, houdt uwe mond!

BOB: (nederig) Ja Celine.

HILDE: Wat gaan we nu doen? Blijft er iemand van ons hier deze nacht?

KARLA: Wacht, ik zal 't eens vragen! (luid ad paravent) Va, hebt ge gere dat er iemand van ons deze nacht hier blijft voor als er iets moest gebeuren?

WILLEM: (OFF) Nee! Wat zou er trouwens kunnen gebeuren?

KARLA: (tot de aanwezigen) Ik zal den huissleutel meenemen. Wij wonen toch het dichtst in de buurt!

CELINE: Oh nee! Als er dan iets gebeurt is alles al weg voor dat ons Hilde en ik hier zijn!

HILDE: We moeten alledrie nen huissleutel hebben!

KARLA: Onze Miel zal er wel een paar laten bijmaken.

MIEL: Maar dan moet ik vandaag wel den originele huissleutel meenemen hé.

ALAIN: Dan moet voor ene nacht de achterdeur maar eens los blijven?

HILDE: Is dat zo erg?

(Willem in nachtkleed en slaapmuts op. Hij nestelt zich met veel moeite terug op het bed. De dochters dekken hem kinderlijk toe, duidelijk zeer tegen de zin van Willem)

CELINE: Wij zijn er mee weg, hé va. (knijpt liefjes in z'n wang)

KARLA: Tot morgen, hé va. (geeft hem een kusje op voorhoofd dat Willem onmiddellijk afveegt)

HILDE: (geeft hem nog een kruisje op voorhoofd, dan op rijm) Kindeke Jezus houdt deze nacht over ons vake de wacht.

CELINE: (beveelt) Bob...!

KARLA: (beveelt) Miel...!

HILDE: (beveelt) Alain...!

(Dochters met schoonzonen af)

WILLEM: (lacht geniepig) De jacht is open...! (wipt uit z'n bed, wil borrel snappen maar de fles blijkt leeg. Hij zet zich in zetel, draait rond, stapt uit de zetel en

voelt zich biezonder draaierig) In den oorlog deden we dat ook om goedkoop zat te worden! (wipt terug in bed, dan liefjes tot speelgoedbeer onder de lakens) Slaapwel Wietje! (dooft het licht)

TWEEDE BEDRIJF**VOLGENDE DAG. LATE NAMIDDAG.**

(Sonja stofzuigt. Willem ligt aangekleed op bed en leest in een reclameblad. Hij wil dat Sonja even naar hem luistert, maar het geluid van de stofzuiger overheerst. Willem blaast dan luid op een fluitje. Sonja houdt op met stofzuigen)

WILLEM: (wijst een artikel aan in reclameblad) Lees dat eens voor!

SONJA: (leest voor) Interesse in een escortemeisje? Vivi verwendet u tegen een schappelijke prijsje. Bel escortebureau 'Feeling' 077/12 65 38! (ad Willem)
Wat moet ik daarmee doen?

WILLEM: Wat is dat, zo'n escortemeisje...?

SONJA: Wel, dat is een meisje dat voor een escortebureau werkt en die ge kunt huren voor een tijdje. Als ge zonder vrouw zit is dat geen slecht idee, vind ik!

WILLEM: Dat bestond toch vroeger allemaal niet!

SONJA: De tijden zijn veranderd, hé Willem! Ge ziet dat wel aan uw dochters!

WILLEM: (met binnenpretjes) Ge had hun gezicht gisteren moeten zien toen de dokter hen vertelde dat ik nog maar drie weken te leven had! Ze zagen de brieven van 500 Euro al voor hun ogen bengelen!

SONJA: Zorg maar dat ge niet te ver gaat met dat spelleke!

WILLEM: 't Is uw idee, hé Sonja!

SONJA: Ge zult nu wel te weten komen of ze u nog gere zien!

WILLEM: En dan moet ik nog iets vragen! (toont weekblad) Ge hebt gisteren bij dit tv-programma een kruisje gezet! Wat is dat voor iets...?

SONJA: (leest ongemakkelijk) 'Liebesgrüssen aus der lederhose'! Dat is zoiets wat gij gere ziet, denk ik! En mag ik nu verder stofzuigen alstublieft? (stofzuigt verder)

(Willem komt uit bed en zet de radio aan. We horen een slow. Willem zet de stofzuiger uit)

WILLEM: Eens dansen, Sonja?

SONJA: Meent ge dat?

WILLEM: Maar natuurlijk.

(Willem danst een slow met Sonja. Even maar en dan horen we de portieren van een auto dichtslaan)

WILLEM: (loert aan het raam) Pas op, daar zijn ze...! (zet de radio uit) En vergeet morgen geen verse fles jenever mee te brengen, hé Sonja!

SONJA: Is die weeral leeg...? Willem, ge wordt nog verslaafd aan den drank! Dat zijn twee flessen per week! Weet ge dat?

WILLEM: Kan ik er iets aan doen dat ik er altijd de helft naast kap? (nestelt zich op bed en veinst ziekte)

(Sonja ruimt de kamer verder op. Karla, Miel en Hilde komen binnen. Ze hebben alledrie een tupperware-pot met eten bij voor Willem)

KARLA: Dag va.

HILDE: Dag va.

(De deurbel rinkelt)

KARLA: (beveelt met gebaartje) Miel...!

(Miel gaat openen langs hal en keert weer met Celine en Bob. Ook Bob draagt een tupperware-pot met eten voor Willem. Celine draagt een grote witte hoed. Men zet zich aan tafel. Sonja met stofzuiger af naar keuken)

WILLEM: (tot Celine) De zon schijnt in uw ogen zeker!

CELINE: Waarom?

WILLEM: Omdat ge zo'n grote hoed op uwe kop hebt!

BOB: Och zwijg stil! 250 Euro voor zo'n ding!

CELINE: (merkt de andere tupperware-potten op tafel) Wie z'n beurt was 't om eten mee te brengen?

KARLA: Die van mij!

CELINE: (tot Hilde) En wat hebt gij bij?

HILDE: Eten voor onze va. Gij toch ook, zie ik!

WILLEM: (kruipt uit bed) Dat is geen slecht gedacht want ik heb honger! (opent de pot van Hilde) Wat is dat...?

HILDE: Groene puree!

WILLEM: (roert in de te platte puree) Precies kikkerdril...! (tot Karla) En wat hebt gij bij?

KARLA: Spaghetti!

WILLEM: Is dat spaghetti? Da's just rode prikkeldraad! Zoiets eet ik niet hé!

CELINE: (presenteert hun tupperware-pot) Proef hier maar eens van, va!

WILLEM: (keurt het eten van Celine) Wat is dat voor smurrie...?

CELINE: Dat is nasi-special! Rechtstreeks van de Chinees!

WILLEM: Nazi Special...? Daar heb ik in den oorlog nog met mijn geweer op geschoten en nu zal ik dat gaan opeten zeker! Nooit van m'n leven! Heeft er nog iemand iets bij?

MIEL: Ikke.

WILLEM: Wat is dat...?

MIEL: Soep!

WILLEM: Laat maar komen!

(Willem blijft rond de tafel kuieren, maar heeft geen plaats om te gaan zitten)

KARLA: (tot Celine) En dat moet gedaan zijn met langs de voordeur binnen te komen hé!

CELINE: Waarom?

KARLA: Zoiets kan niet meer nu onze va zo slecht te been is!

CELINE: Het is onbeleefd om bij de mensen langs achter binnen te komen! Maar zo slim zijt gij en ons Hilde niet!

HILDE: Toch niet bij uw eigen ouders zeker!

CELINE: Ge zijt ook niet lang naar school geweest hé! Waar zoudt ge uw goei manieren geleerd hebben?

KARLA: Vanaf nu mag niemand meer in de hal komen!

CELINE: En waarom niet?

HILDE: Omdat daar een zwarte kist staat waar dat voorlopig iedereen nog moet afblijven!

BOB: Jamaar,....

CELINE: (onderbreekt) Bob, houdt uwe mond!

BOB: (nederig) Ja Celine.

CELINE: (tot Karla) Wie zegt dat ik in die zwarte kist kom?

KARLA: Het kan hé! Ge hebt de kans als ge langs de voordeur binnenkomt!

HILDE: Is 't niet beter dat onze va z'n geld ergens anders verstopt?

WILLEM: Nee, dat is niet beter! Dat geld ligt daar al jàren!

CELINE: Hebt ge al eens gedacht om het op de bank te zetten?

WILLEM: Dat ziet ge van hier! Die van de bank hoeven met mijn geld niet te spelen! Dat zal ik zelf wel doen!

KARLA: Hebt ge 't al eens geteld, va?

WILLEM: Elke dag tel ik dat! En deugd dat zoiets doet! Als die briefjes door m'n handen schuiven...! En soms smijt ik die eens omhoog hé, en dan sneeuwt het geel en groen briefkes! (pesterig) Dat kan niemand van u hé! Ikke wel!

CELINE: En hoeveel briefkes zitten daar in...?

WILLEM: Dat kan ik niet geteld krijgen! Ik heb altijd heel goed kunnen tellen, tot dat ik in den oorlog eens nen houten balk tegen m'n telmachien gekregen heb! (tikt tegen z'n hoofd)

HILDE: Va, als ge soep wilt dan moet ge beginnen te eten want seffens is ze koud!

WILLEM: Hoe kan ik, ik heb niet eens plaats aan tafel! (kijkt door het raam en veinst dat er iemand is) Wie is dat daar in den hof...?

(Karla gaat nieuwsgierig aan het venster kijken. Willem maakt daar gebruik van om haar zitplaats in te pikken)

WILLEM: (tot Karla) En nu dat ge toch recht staat kunt ge ook eens een bord en ne pollepel in de keuken gaan halen!

(Karla af naar de keuken)

WILLEM: (tot Hilde) Waar zit den Alain?

HILDE: Op stap met een paar maten. Hij zal straks weeral schoon landen! En dan zit die nog te zagen voor ne Kawasaki 750! Geen haar op mijne kop dat daar aan denkt!

(Karla op van keuken met bord en pollepel)

CELINE: (tot Hilde) Als ge den Alain ne Kawasaki geeft dan kunnen we binnen de drie weken naar de begrafenis gaan!

WILLEM: Van wie? Van den Alain of van mij...?

MIEL: Misschien van alletwee...! (krijgt tik van Karla)

HILDE: Die weet zeker niet hoe gevaarlijk dat zoiets is!

BOB: Is ne velo dan ook gevaarlijk?

HILDE: Waarom?

BOB: Omdat ik er gene krijg van ons Celine!

CELINE: Bob, begin weer niet gaan te zeuren hé!

BOB: (nederig) Nee Celine.

KARLA: Ons Celine heeft gelijk! 't Is allemaal gevaarlijk!

MIEL: En nen auto dan?

CELINE: Dat is iets anders! En zeker ne Mercedes! (ad Hilde) Ge kunt dat niet vergelijken met zo'n trottnet van ne Lada die elke minuut uiteen kan vallen!

KARLA: Ge hebt gelijk, Celine!

CELINE: (vervolgt ad Karla) Of met ne Corsa waarvan er twee wielen vooruit draaien en de twee anderen achteruit! (stuit op strenge blik van Karla)

MIEL: Laat gij dat zeggen, Karla?

CELINE: (hautain) Ik heb toch gelijk zeker!

BOB: Celine, hou nu eens eindelijk op met uw gestoef!

CELINE: Gij bij u thuis en ik bij mij thuis! Okee?

WILLEM: Ne klager geen nood en ne stoeffter geen brood!

KARLA: Wij zijn content met onze Corsa!

HILDE: Dat is nog slechter dan ne Lada! Daar is maar plaats in voor twee man en ne paardekop!

(Willem kan het gezeur niet meer aanhoren, haalt enkele propfen watte van z'n nachtkastje, steekt die in z'n oren en blaast op een fluitje)

MIEL: Tuut tuut, zei den trein en de statie vertrok!

HILDE: (haalt de medicatie tevoorschijn) Va, ik heb uw pillen bij hé!

WILLEM: Watte...? (verstaat niks met de propfen in z'n oren)

HILDE: Ik heb uw pillen bij!

WILLEM: Watte...? Gij kunt toch slecht klappen, hé Hilde! Allé, dat is niet van vandaag, dat hebt ge al van in 't eerste studiejaar!

CELINE: (trekt propfen watte uit z'n oren en roept luid) Ons Hilde... (vervolgt minder luid) ...heeft uw pillen bij!

WILLEM: Zeg, ik ben niet doof zenne! (verzamelt pillen in een glazen bokaal en dropt er deze bij)

KARLA: Wat doet gij nu...?

WILLEM: Ziet ge dat niet! (schudt met de bokaal, dan spottend) Ik verzamel die voor de arm kindjes!

(Hilde niest)

WILLEM: Een valling, Hilde? (presenteert haar de bokaal met pillen) Steek uw hand hier maar eens in! Ik heb alle kleuren!

HILDE: Allemaal pillekes...? Zèg, waarvoor moet ik dan naar den apotheker gaan? (stil tot Celine en Karla) Wordt het niet stilaan tijd dat we onze va naar 't OCMW brengen met z'n onnozel gedoe?

KARLA: Nee, daar is 'm al geweest! En ge weet toch ook dat hij toen nog vroeger thuis was dan wij!

WILLEM: Ik doe met mijn pillen wat dat ik wil! Verstaan...! In den oorlog waren er geen pillen!

KARLA: (krijgt het op haar heupen) Daar is 'm weer met zijne oorlog zenne!

WILLEM: Had ik in den oorlog geen geluk gehad dan had niemand van u drieën hier gestaan! Weet ge dat? (wijst een plek aan op z'n billen) Hier hebben ze

me geraakt onder den oorlog! Was dat 10 centimeter meer naar 't midden geweest dan schoot er van u niks over dan wat fricassée! En zat ge alledrie nu nog altijd in de bloemkolen!

HILDE: Jaag u toch zo niet op, va! Seffens krijgt ge 't nog aan uwen tikker!

WILLEM: Da's waar ook! (imiteert een hartaanval. Als z'n dochters willen bijspringen lacht hij zich te pletter) Gefopt...!

CELINE: Hij zal nooit veranderen!

SONJA: (op met koffie voor iedereen) Iemand goesting in verse koffie?

MIEL: Gij zorgt toch nogal voor ons, hé Sonja!

CELINE: Daar wordt ze voor betaald!

WILLEM: En hoe zit het met mijne vidèò?

BOB: Die staat nog in den auto. Ik zal 'm eens gaan halen. (wil af langs hal)

KARLA: Héla...! Langs den andere kant, hé kameraad!

BOB: (vraagt toelating aan Celine) Celine...?

(Celine geeft hem mimisch toelating. Bob af langs achterdeur. Celine legt haar hoed omgekeerd op tafel in de buurt van Willem)

CELINE: (veegt een vinger door het stof op de meubels) Is hier vandaag al gekuist?

SONJA: Daar waren we mee bezig. En nu dat het bed van uw vader in de woonkamer staat is het wel normaal dat er hier meer stof op de meubels hangt!

KARLA: Een kuisvrouw moet zorgen dat er géén stof op de meubels hangt. Anders is 't geen kuisvrouw!

SONJA: Dan moet gij dat maar eens voordoen!

CELINE: Kuist gij in de hal ook misschien?

SONJA: Een kuisvrouw kuist overal!

CELINE: Vanaf nu is dat gedaan!

SONJA: Gaat gij daar kuisen dan misschien?

KARLA: Gij komt vanaf nu de hal niet meer in! Verstaan?

SONJA: Zoveelste beter! Dan moet ik minder kuisen!

(Bob op met de videospeler)

BOB: Als de Miel mij efkes helpt dan zal dat hier rap geflikt zijn. (zet de video bij het tv-toestel)

(Miel en Bob sluiten aan)

BOB: En 't is ne video met afstandsbediening! Ik zal den televisie op het videokanaal zetten dan kan de Willem dat ding vanuit z'n bed bedienen.

KARLA: Gaat dat ook al?

MIEL: Alles gaat. Behalve ne kikker, die springt!

(Ondertussen gaat Willem aan tafel zitten)

HILDE: Ja, nu zal die soep wel koud zijn!

WILLEM: In den oorlog was die altijd koud!

(Onder volgende dialoog wil Willem soep eten. Maar in plaats van de soep in

z'n bord te doen schept hij ze met de pollepel onopzettelijk in de hoed van Celine. Vervolgens wil hij beginnen te eten, maar merkt dat er geen soep in z'n bord is! Hij vraagt zich mimisch af waar de soep dan wel naartoe is en kijkt naast en onder de tafel)

SONJA: (tot dochters) Ik moet u ook nog iets vragen. Uw vader verlangt dat ik verse lakens leg terwijl hij in z'n bed kan blijven liggen! Is dat niet mogelijk om een katrol boven z'n bed te bevestigen?

BOB: Dat is zeker mogelijk.

CELINE: Maar dan moet er wel betaald worden hé!

SONJA: Dat zal wel geen probleem zijn voor de Willem zeker!

KARLA: Hoeveel gaat dat kosten?

BOB: 250 Euro.

HILDE: Ge gaat daar toch niet zoveel geld meer aan uitgeven zeker!

BOB: Ne goeie okkazie hebt ge al voor 100 Euro.

CELINE: Va, haal eens 100 Euro uit uw zwarte kas!

WILLEM: Hoeveel brieven zijn dat?

KARLA: Twee van die bruin!

WILLEM: Zeg, dat kost zoveel!

CELINE: Goed, dan gene katrol! Zo simpel is dat! En als ge zo gaat beginnen dan bol ik het seffens af!

WILLEM: Bol het dan maar af hé! Daar is hier geen mens die u smeekt om te blijven!

CELINE: (zet haar hoed op, de vermicelli druipt langs haar gelaat naar beneden, ze krijst) Oh nee...!

WILLEM: Oh, daar is mijn soep...!

CELINE: (nijdig) Va, gij zijt nen ezel! (gaat tot bij de keukendeur, beveelt dan tot Bob) Bob...!

(Bob opent de keukendeur voor Celine, samen af naar de keuken)

KARLA: (tot Hilde, ad Willem) Oei, hij begint er al naast te slagen!

WILLEM: Zo lang dat ik maar niet begin op te slagen!

HILDE: Va, haal eens wat geld dan zal den Bob dat voor u hier wel installeren!

(Willem kuiert af naar hal)

KARLA: Hij wordt toch oud hé! Nu begint in ene keer vanalles te kopen!

HILDE: Ik heb dat nog gehoord over mensen die bijna aan hun eind zijn!

KARLA: Binnen drie weken moeten we alles weeral terug gaan ver-kopen!

SONJA: Waarom...?

KARLA: Den huisdokter heeft gisteren gezegd dat 'm nog maar drie weken te leven heeft!

SONJA: (speelt mee) Is dat echt?

HILDE: Zijn hart is helemaal op!

(Willem op van hal met het geld)

SONJA: Amaai Willem, ik hoor dat ge ne video gekregen hebt!

WILLEM: Vroeger in den oorlog was er helemaal niks! Daarom wil ik het nu!

SONJA: Willem, daar is nog ne pot koffie aan 't doorlopen voor als er nog iemand goesting moest krijgen. Ik ben ermee weg. Tot morgen. (trekt haar jas aan en met handtas af langs achterdeur)

(Celine en Bob komen van de keuken)

CELINE: (met hoed in de hand, dreigt naar Willem) En als gij die soep hé...

HILDE: (bedaat haar) Celine, kalm hé! Die is 86 jaar!

CELINE: Ik ben er zeker van dat hij het opzettelijk gedaan heeft!

WILLEM: Waarom zou ik?

CELINE: Omdat gij geen hoed bij een vrouw kunt verdragen! Ons moe heeft vanaf dat ze getrouwd was nooit nen hoed mogen dragen van u! Wacht maar tot ik ergens uw pet zie liggen..., maar dan smeer ik ze vol met choco!

WILLEM: Dat zal niet gaan!

CELINE: Waarom niet!

WILLEM: Omdat die altijd op mijne kop blijft staan! (geeft bankbiljetten aan Celine)
Hier is uw geld!

CELINE: (ruikt aan de bankbiljetten) Die ruiken zo muf!

HILDE: Dat is een teken dat er veel naast gelegen hebben!

KARLA: Ik denk dat we moeten gaan oppassen met die Sonja!

WILLEM: Waarom?

KARLA: Omdat die uw geld ook weet zitten!

CELINE: Va, zoudt ge uw geld eens niet op een andere plaats gaan verstoppen?

WILLEM: Nee, mijn geld zit in die zwarte kist en dat zit daar goed!

BOB: We zullen de video eens testen! Willem, om te beginnen moet uwe televisie altijd aan staan! Dan kunt ge uw posten regelen met de afstandsbediening van uwe video! En dan moet ge maar gewoon de toetsen indrukken op dat kastje!

WILLEM: Merci Bob, gij zijt de slechtste nog niet.

HILDE: Hebt ge nu al gegeten, va?

WILLEM: Nee!

HILDE: Waarom niet?

WILLEM: Daar is niks fatsoenlijk!

MIEL: Dat is niet moeilijk. Als ge goei soep hebt dan kapt ge ze in die vliegende schotel van Celine!

HILDE: Kom maar aan tafel, va!

WILLEM: (zet zich aan tafel) Ik kan niet eten zonder muziek!

CELINE: Complimenten ja...!

WILLEM: Celine, ik eet al jaren mèt muziek! Dat is een van mijn gewoontes!

KARLA: Raar gewoontes, moet ik zeggen!

WILLEM: Vroeger in den oorlog was er ook muziek als we zaten te eten. Toen floten de kogels rond uwe kop!

(Hilde zet de radio aan, maar we horen een ritmisch nummer. Willem eet op ritme van de muziek. Maar als dat iets te snel gaat kan hij niet meer volgen en een groot deel valt telkens van z'n vork)

HILDE: (zet de muziek weer uit) Ik zal tegen morgen wel een paar cassettes

meebrengen met zachte muziek.

CELINE: (haalt een beeldje tevoorschijn uit haar handtas) En wat vindt ge hier van...? (zet beeldje op nachtkastje) Dat is toch eens iets anders hé!

WILLEM: Trekt op niks!

CELINE: Watte...?

WILLEM: Ik bedoel dat zoiets niet past bij de foto van uw moeder! Maar 't is toch schoner dan uwen hoed!

(Karla wil het bed dekken)

WILLEM: Wat gaat gij doen...?

KARLA: Uw bed opmaken! Waarom?

WILLEM: Houdt uw handen daar maar af! Als Wietje u ziet pakt 'm nog ne schrik!

KARLA: Wie...?

CELINE: Wie is Wietje?

WILLEM: Och laat maar! Zoiets verstaat gij toch niet!

CELINE: (fluistert tot Karla) Daar heeft 'm het dikwijls over!

KARLA: En wie is dat Wietje...?

CELINE: Wie weet het! Hij wordt zotter met den dag!

KARLA: 't Wordt tijd dat 'm zijne geest gaat geven! God weet, wat gaan wij daar nog allemaal mee meemaken!

CELINE: Va, ge moet u ook eens een beetje beter gaan verzorgen! Trek eens ne cravate aan! Spuit hier eens wat reuk binnen. Laat uw kamer eens wat opfrissen!

MIEL: Zeg Karla, zoekt ge hier nog lang te blijven want ik moet nog naar een vergadering van de vissersclub?

KARLA: Gij blijft hier zo lang als ik hier blijf!

(Willem nestelt zich op het bed)

HILDE: Is er nog iets dat ge wilt, va?

WILLEM: Ja.

HILDE: Wat dan?

WILLEM: Dat ge zo niet meer zaagt!

KARLA: Wat hebt ge morgen gere te eten, va?

CELINE: (trekt de aandacht) Dan zal den Bob morgen die katrol wel komen hangen. Hé Bob...?

BOB: Celine, morgen kan ik niet!

CELINE: (met dreiging in haar stem, luider) Hé Bob...!

BOB: (geeft dan snel toe) Morgen natuurlijk, hé Celine!

CELINE: Dat is toch een schoon beeldje hé! Echt prachtig zoals het daar op dat nachtkastje staat!

HILDE: Zo staan er bij mij thuis wel tien in de kelder! Ik zal die ook eens meebrengen.

CELINE: Neenee, één beeldje is meer dan genoeg!

KARLA: Wij doen nogal wat voor u, hé va!

CELINE: Kom Bob, we zijn weg.

BOB: Allé Celine, nu hebben we allemaal eens plaats aan tafel en nu trapt ge 't af!

CELINE: (luider) Bob...!

BOB: (nederig) Ja Celine.

MIEL: (zit op hete kolen) Kom Karla, ik moet nog weg hé!

KARLA: Ja zagevent!

CELINE: Wilt ge nog iets, va?

WILLEM: Hebt gij iets nodig van mij?

CELINE: Waarom?

WILLEM: Omdat ge alledrie hier staat te slijmen dat het niet erger kan!

HILDE: Wij willen alleen dat ge niks te kort komt drie weken voor... (botst op dreigende blikken van Celine en Karla, herpakt zich dan) ...voor dat de herfst begint!

WILLEM: Waarom begint ge daar nu in ene keer mee?

KARLA: We wilden dat ge....

WILLEM: (vervolgt) Dat ik goed aan m'n einde zou komen zeker?

CELINE: Wij doen voor u wat we kunnen! Den Bob en ik staan altijd gereed voor u. Ik hoop dat ge dat nooit vergeet! Ge vraagt ne video, ge krijgt ne video! Ge vraagt ne katrol, ge krijgt en katrol...

WILLEM: (vervolgt op dezelfde toon) ...ik vraag geen beeld en ik krijg wel een beeld! (veert recht) Wil ik eens wat zeggen, ik ga slapen! (gaat tot achter paravent om zich om te kleden)

CELINE: Volgens mij mankeert die niet veel hé!

KARLA: Ge hebt 't toch zelf ook van den huisdokter gehoord!

HILDE: Den buitenkant versleten, den binnenkant ook!

CELINE: Dat is zo bij u, ja!

HILDE: Zèg...!

KARLA: Zo'n huisdokter van 60 jaar oud kan er ook al eens naast zitten.

CELINE: Okee. We zullen naar nen hartspecialist bellen. Dan komen we eindelijk te weten hoe ver het staat met de gezondheid van onze va!

HILDE: Kunt ge nu met onze va nog naar de kliniek rijden?

KARLA: (vervolgt) Hij kan niet eens meer in den auto!

CELINE: In ne corsa niet nee...!

KARLA: We laten die hartspecialist naar hier komen!

(Willem komt ondertussen loeren van achter paravent)

HILDE: Dat zal die zeker doen!

CELINE: Voor geld doen ze alles! Maar daar kunt gij twee niet over meeklappen, want ge hebt niks!

KARLA: Maar wij zijn content, en dat kunt ge van u niet zeggen!

CELINE: Content...? Wat komt ge hier dan elke dag doen?

KARLA: Wij komen voor onze va!

CELINE: Voor onze va z'n zwarte kist zeker!

HILDE: Gij hebt sjans dat ge nen ingenieur tegen 't lijf zijt gelopen!

CELINE: Had uw ogen opengetrokken dan was dat bij u misschien ook gelukt! Aan arm geboren worden, daar kunt ge niks aan doen, maar aan arm trouwen wè! (haalt de telefoonboek uit de kast)

KARLA: Gaan we zeggen wat de huisdokter gezegd heeft?

CELINE: Nee, we gaan afwachten. Eerst luisteren naar wat die specialist zegt! (legt haar hoed op een stoel en schrijft het telefoonnummer op een papiertje) Dit is 'm! (telefoneert) Zit ik bij dokter Vercammen, de hartspecialist?

Goedenavond dokter. 't Is om u te vragen of u mijn vader eens kunt onderzoeken. Maar de situatie ligt nogal moeilijk om met m'n vader tot bij u te komen, ziet ge. Daarom was mijn vraag eigenlijk of u bereid bent naar hem thuis te komen. Financieel zal dat geen probleem zijn. Dat regelen we wel ter plaatse. Ja ik begrijp ook wel dat dit niet uw gewoonte is om con... con... concecratie...

BOB: (verbetert) Consultatie...!

CELINE: (haalt uit) Bob, houdt uwe mond! (vervolgt door de hoorn) ...om consultatie aan huis te doen, maar dit is een geval van heirkracht. Het adres is Kerkstraat 2. Wanneer Dokter? Donderdag in de vroege avond. Dat is overmorgen al. Goed dokter. Goedenavond dokter! (haakt in, dan fier naar haar zussen) Voilà! Als ge mij niet moest hebben hé...!

(Willem komt tevoorschijn van achter de paravent. Hij is gekleed in lang wit nachtkleed en een slaapmuts)

KARLA: Va, overmorgen komt er nen hartspecialist u nog eens voort onderzoeken.

WILLEM: Jamaar, dat hoeft voor mij niet!

CELINE: Maar voor ons wel!

HILDE: Uw hart is aan 't verzwakken, va. Wij als kinderen moeten weten waaraan we ons te houden hebben.

CELINE: En hoe zit het met de huissleutels, Miel?

MIEL: Ik heb er ene voor elk van ons en nog ene voor de Willem!

(Miel haalt enkele sleutels uit z'n zak en deelt die uit. Bob zet zich ondertussen op de stoel waarop de hoed van Celine ligt. Aan z'n angstige blik merken we dat hij dit beseft. Hij staat rustig recht, verstoopt de zwaar gehavende hoed stiekem achter z'n rug en schuifelt ergens naar de kant. Niemand heeft er iets van gemerkt. Bob houdt de hoed ongemerkt achter z'n rug terwijl hij de gesprekken volgt)

WILLEM: En hoe zit het met mijne vidéo?

MIEL: Dat marcheert! Hier is 't kastje. Probeer maar eens!

CELINE: Zet 'm maar eens op de VRT!

HILDE: Gene VRT hé! Zet 'm maar op de VTM! Op VRT zijn er toch altijd storingen!

MIEL: Wat is 't nu? VTM of VRT?

WILLEM: Ik zal 't wel arrangeren, Miel! (zapt naar een Nederlandse zender)

KARLA: Wat is dat nu...?

WILLEM: Holland twee!

CELINE: Waarom op Holland twee?

WILLEM: Die mensen verstaat ge tenminste! Op de VRT en de VTM gebruiken ze teveel moeilijke woorden!

CELINE: Kom Bob, dan zijn we de pist in. Dan kan ik thuis naar de VRT kijken.

MIEL: Bollen wij het ook af, Karla?

HILDE: Dan ben ik ook weg.

WILLEM: Is Alain al lang op stap, Hilde?

HILDE: Van deze morgen! Het zal zijnen beste dag niet worden als 'm zat thuiskomt!

KARLA: (plagend) Als 'm nog thuiskomt...?

HILDE: Als 'm naar den drank stinkt dan slaapt m' deze nacht bij de kiekens. Daar mag 'm zeker van zijn! (kwaad af)

WILLEM: Bob, gij vergeet niet van morgen die katrol te komen installeren hé?

BOB: Nee Willem.

MIEL: Ik kan niet komen helpen hé!

KARLA: En waarom niet?

MIEL: Omdat ik ga vissen begot!

KARLA: Gij gaat nog eens veranderen in ne vis!

WILLEM: (treiterend) Celine, vergeet uwe vliegende schotel niet hé!

CELINE: (zoekt naar haar hoed) Maar allé nu, waar is mijnen hoed nu gebleven...?

(Ook Karla en Miel zoeken mee naar de hoed)

CELINE: (luid en boos) Wie heeft er mijnen hoed gezien...?

KARLA: Ikke niet!

MIEL: Ik ook niet.

CELINE: (beveelt kordaat) Bob, mijnen hoed zoeken. Vooruit!

WILLEM: Ge hebt sjans dat ge nog ne jachthond hebt!

BOB: (nervus met trillende onderlip) Maar Celine, ik... euh... ik euh...

CELINE: Wat is er Bob...?

BOB: Ik kon er echt niks aan doen, Celine! (toont haar gedeukte hoed)

WILLEM: Een wreed accident precies!

CELINE: (haalt zwaar uit naar Bob) Gij se lompe boer...!

(Celine neemt de hoed af en klopt ermee op het hoofd van Bob die aanstonds vlucht langs achterdeur. Celine holt achterna)

MIEL: Amaai..., die kan deze nacht ook bij de kiekens gaan slapen, vrees ik!

KARLA: Kom Miel!

(Karla en Miel af. Willem veert uit z'n bed en zoekt het telefoonnummer dat Celine opgeschreven heeft)

WILLEM: Waar hebben ze nu die telefoonnummer opgeschreven? (vindt het nummer) Oh hier! (telefoneert) Goeieavond, is dokter Vercammen in de buurt? Nee? Wilt ge hem dan zeggen dat die visite in de Kerkstraat 2 niet doorgaat? ... Omdat euh... omdat euh... omdat de patiënt just overleden is! ... Aan wat? Aan euh..., hij is uit bed gevallen! (haakt in)

(Willem legt zich op het bed met het weekblad, zoekt naar de aangekruiste tv-programma's en zapt met de afstandsbediening. We horen op tv het geluid van een vriend koppel. Hij draait de foto van z'n vrouw om)

WILLEM: Ze hebben gelijk! Het is wel degelijk 'Liebesgrüssen aus der lederhose'!

(Alain komt zwaardronken binnen)

WILLEM: Alain...?

(Willem helpt hem op bed waardoor het gekregen beeldje van Celine in twee stukken breekt. Hij zet de twee delen weer mooi terug op elkaar)

WILLEM: Alain, gij se zat varken, waar hebt ge weer gezeten?

ALAIN: (dronken en moeilijk verstaanbaar) Ik wil slapen...!

(Willem valt bijna omver van de alcoholwalmen uit de mond van Alain)

WILLEM: Amaai, die heeft ze er precies ook niet naast gekapt! (stopt Alain in bed)
Ons Hilde was deze avond hier. Ze was heel goed gezind, moet ik zeggen!
Blijf deze nacht maar hier of ge kunt bij de kiekens gaan slapen.

ALAIN: Ons Hilde, prrrrt...! (maakt het gekende gebaar met z'n middelvinger)

WILLEM: We zullen eens zien of dat ge morgenvroeg nog zo klapt als ze met de matteklopper achter u zit!

(Alain begint te snurken. Willem kruipt naast Alain onder de lakens. Hij zet het speelgoedbeertje naast zich, richting tv-toestel)

WILLEM: (tot het beertje) Wietje, kijk nu maar eens goed wat er op de Willem z'n televisie te zien is! Dat zijn geen prullen, hé vriend!

(We horen weer geluiden van een vrijscène op tv. Willem kijkt de ogen uit z'n kassen. De intieme geluiden brengen Willem in verwarring)

WILLEM: (houdt een hand voor de ogen van het beertje) Niet kijken, Wietje...!
(duwt de speelgoedbeer verder onder de lakens) Da's toch niks voor u! (dan opgewonden) Alain...? Alain...? Kijk daar eens! Oh da's schoon...! (dan in overtreffende trap met z'n handen onder de lakens) Oooooh...! (tracht Alain te wekken)

ALAIN: Ja, wat is 't...?

WILLEM: Alain, 't is niet waar hé...! (bijna hysterisch) Nu moet ge eens voelen..., dat is 25 jaar geleden...!

ALAIN: (opent met moeite z'n ogen) Vava, ge hebt die van mij vast...!

(Willem kruipt teleurgesteld onder de lakens en dooft het licht)

DERDE BEDRIJF**TWEE DAGEN LATER. VROEGE AVOND.**

(Een katrol is bevestigd boven het bed. Willem wil de afstandsbediening van z'n video aanzetten, maar verwisselt toevallig deze met die van de katrol. Willem takelt zichzelf naar boven tot een meter boven z'n bed)

WILLEM: (verwonderd) Wat krijgen we nu...? (bang) Hul-lep...! Hul-lep...!

(Alain, Bob en Miel dagen op en redden Willem uit deze benarde situatie)

BOB: Wat is er gebeurd, Willem...?

WILLEM: Dat weet ik niet. Ik wou den televisie aanzetten en ik ging plots van de grond!

BOB: Miel, laat die takel eens zakken!

(Miel wil Willem laten zakken met afstandsbediening, maar de tv schiet plots aan. De heren staren naar het beeld)

WILLEM: Komt er nog iets van, of hoe zit dat...?

BOB: 't Is dat ander kastje, Miel!

(Bob laat Willem terug op het bed zakken)

BOB: Ik had dat nooit mogen maken met afstandsbediening! (tot Willem) Willem, ge hebt gewoon de kastjes van de afstandsbediening verwisseld. Ge moet uit uw doppen kijken hé! Anders gaat ge nog te rap in den hemel zijn!

WILLEM: Bob, kunt gij er niet voor zorgen dat hier binnen de zon schijnt?

BOB: Als ze buiten niet schijnt dan kan ze binnen ook niet schijnen hé!

WILLEM: Waarom hebben ze op de Costa Brava het hele jaar door de zon en wij maar drie dagen op een jaar? Als hier de zon wat meer scheen dan had ik het zo niet in mijn benen!

ALAIN: Trek naar ginder!

WILLEM: Voor drie weken zeker!

MIEL: Ge kunt ginder toch blijven wonen. Dat doen veel gepensioneerden van hier!

WILLEM: Komen uw vrouwen ook vandaag?

MIEL: Dat zal wel zeker!

WILLEM: Mijn dochters zijn just gelijk hun overleden moeder! Altijd moeten ze 't laatste woord hebben. Ik heb nog maar drie weken te leven en ze jengelen al naar mijn geld!

BOB: Hoe weet gij dat ge nog maar drie weken te leven hebt?

WILLEM: Denkt ge nu echt dat ik potdoof ben?

ALAIN: Hoe voelt ge u, Willem?

WILLEM: Slecht! Drie weken is niet veel hé! Op die tijd heeft een kieke haar eieren nog niet uitgebroed!

MIEL: Willem, ge hebt ons alledrie naar hier laten komen. Hebt ge daar een speciale reden voor?

WILLEM: Ja.

BOB: En die is...?

WILLEM: Eigenlijk is 't niet veel bijzonders.

MIEL: Oh nee? Waarom moeten wij dan onze auto hier honderd meter verder in de bossen verstoppen?

WILLEM: Omdat niemand mag weten wat er hier gaat gebeuren!

ALAIN: En wàt gaat er hier dan gebeuren...?

WILLEM: Ik heb die hartspecialist afgebeld!

BOB: Hoe...?

WILLEM: Nee, hij moet niet komen! Die kan hier niks komen doen!

MIEL: En wat gaan ons vrouwen daarvan zeggen?

WILLEM: Die zullen dat niet te weten komen.

ALAIN: Hoe gaat gij dat arrangeren?

WILLEM: IK ga dat niet arrangeren! GIJ gaat dat arrangeren!

BOB: Wij...?

WILLEM: Ja. Gij gaat u alledrie verkleden in dokters en gij zult hier aan mijn bed visite komen doen.

MIEL: Wij...? Dat ziet ge van hier!

WILLEM: Okee, als ge niet meedoet dan heb ik liever dat ge mijn huis direct verlaat. Maar vergeet dan niet dat ge voor de rest van uw dagen onder de sloef van uw vrouw zult blijven liggen!

BOB: Jamaar, en de kleren? We hebben geen dokterskleren!

WILLEM: Da's niet erg. Ne kameraad van mij is gepensioneerde vetrenair. Daar kunt ge uw materiaal vinden. Dat is allemaal al geregeld!

ALAIN: We moeten u toch niet gaan onderzoeken?

WILLEM: Waarom niet? Wat doet nen dokter anders?

MIEL: En wat moeten wij dan zeggen? Wij kennen niks van al die ziektes!

WILLEM: Ge verzint maar iets!

BOB: Daar doe ik niet aan mee! Ik ben ingenieur en geen dokter!

MIEL: Wat moet ik dan zeggen! Iets anders dan een traweel heb ik nog nooit in m'n handen gehad!

ALAIN: Nu weet ik waarom dat gij nog geen kinderen hebt!

WILLEM: 't Is al goed, Alain!

ALAIN: Allé mannekes, nu hebt ge de kans eens om uw vrouw op stuipkes te jagen! Pak die dan toch!

WILLEM: Voor mij hoeft het niet zenne! Het is voor u dat ik het doe. Voor u alledrie. Ge zijt alledrie sukkelaars. Het stomste wat ge ooit hebt gedaan is trouwen met mijn dochters. Het lag er van in 't begin vingerdik op dat ge niks te zeggen had. Maar neen, zo blind als ne mol waart ge! Pas op, en dat verandert niet meer hé! Nee, dat wordt nog tien keer erger! Ge zult heel uw leven naar hun pijpen blijven dansen.

ALAIN: Mannekes, de Willem heeft gelijk!

MIEL: Waarom hebt ge ons dan toen niet verwittigd?

WILLEM: Hoe kon ik dat met de adem van m'n vrouw in mijne nek! Ik heb dat ook allemaal meegemaakt hé! 't Is nog maar tien jaar dat ik echt beginnen te leven ben.

ALAIN: We kunnen ze ook....! (maakt horizontale beweging onder keel)

MIEL: Zeg héla..., Ik ben gene moordenaar hé!

WILLEM: Alain, zo erg is 't nu ook weer niet!

ALAIN: Wat vindt gij ervan, Bob? Gij zijt den oudste van ons drie.

BOB: (naar Willem) Waar woont die kameraad?

WILLEM: Hier schuin over m'n deur. Ge zorgt dat ge allemaal nen doktersjas draagt. En nu trakteer ik met ne stevige borrel!

BOB: Ik zal de fles pakken. (haalt fles en borrels uit de kast)

MIEL: (tot Willem) Moogt gij wel jenever drinken met uw zwak hart?

WILLEM: Eens wedden dat ik u alledrie nog onder tafel drink?

ALAIN: (merkt iets door het raam) Toch vandaag niet want ons vrouwen zijn in aantocht!

WILLEM: (schrikt) 't Is niet waar hé...! Kom, maak dat ge weg zijt! Ga maar langs de voordeur!

(De schoonzonen stoppen de fles jenever en de borrels weg en dan snel af langs hal. Willem wipt in bed en veinst dat hij zwaar ziek is. De dochters komen binnen met Willem z'n eten. Willem kreunt)

HILDE: Amaai, onze va ziet er slecht uit!

KARLA: (tot Willem) Va, we hebben eten bij voor u!

WILLEM: Ik heb geen honger!

CELINE: (tot haar zussen) Ik denk dat zijn doodstrijd al bezig is.

KARLA: Weet iedereen wat 'm moet doen als onze va zijne geest geeft?

HILDE: Ssst, niet te luid, seffens hoort 'm ons nog!

KARLA: Doet het ergens zeer, va?

WILLEM: Ja. Overall!

CELINE: (tot Karla en Hilde) Als seffens die hartspecialist komt zal ik het woord wel doen hé!

HILDE: (monstert de kamer) We zullen eerst maar wat gaan opruimen. Ge moet dat hier allemaal eens zien liggen.

KARLA: Onze va is ne grote plekpot!

(De dochters ruimen de kamer op)

CELINE: Ik vraag me af wat dat die Sonja hier eigenlijk komt doen!

WILLEM: Kuisen! Maar soms lopen er hier van die wezens rond met ne vliegende schotel op hunne kop en die geven nogal wat stof af!

(Willem komt uit z'n bed. Celine wil het beeldje afstoffen en ontdekt dan dat dit gebroken is)

CELINE: En wat is dat hier...?

(De wandelstok van Willem begint te trillen)

WILLEM: Wat zegt ge? Ik versta u niet goed!

CELINE: Ik vraag, wat dit hier moet voorstellen?

WILLEM: In den oorlog waren zo'n beelden in de mode.

CELINE: (te luid) Wie heeft dat kapot gedaan...?

WILLEM: En ge moet niet roepen want daar kan ik niet tegen!

HILDE: Va, ik heb die muziekcassettes bij voor u! (steekt er eentje in de cassettespeler. We horen rustige kerkmuziek)

WILLEM: Noemt gij dat muziek? Daar krijg ik tandpijn van!

KARLA: Allé va, hoe rustiger de muziek, hoe rustiger dat ge zelf wordt.

WILLEM: Daar kan ik niet blijven naar luisteren! Ik moet er zelfs al van naar 't toilet gaan! (af langs keuken)

HILDE: (zet de muziek weer uit) 't Is nog niet rap goed hé.

KARLA: Hoe dat die dokters dat toch kunnen voorspellen hé!

CELINE: Als die zo bezig blijft dan duurt dat geen drie weken meer!

HILDE: Ik heb dat nogal gehoord, als nen oude mens z'n einde voelt naderen dan begint 'm alle zever uit te kramen!

KARLA: Als straks die hartspecialist opdaagt dan zullen we wel meer weten.

CELINE: (met gebaartje naar hal) Willen we eens gaan kijken?

HILDE: Naar wat?

CELINE: Naar wat, naar wat..., naar die zwarte kist natuurlijk.

KARLA: En als onze va binnenkomt?

CELINE: We moeten toch weten hoeveel geld onze va heeft! Of niet soms? Als er iets gebeurt dan staan we daar!

HILDE: Celine, ge hebt gelijk. Als we alledrie weten hoeveel geld er in die kist zit dan kan niemand van ons drie er nog mee gaan lopen!

(De dochters willen naar de hal gaan. Net op dat moment komt Willem op van de keuken)

WILLEM: Héla..., wat gaat gij daar doen...?

CELINE: Eens kijken! Waarom?

WILLEM: Naar wat? Naar de voordeur soms? Kunt ge nu echt niet wachten tot ik dood ben...?

(De schoonzonen dagen op langs achterdeur. Ze zijn verkleed als echte chirurgen, desnoods met aangeplakte snor en baard. Ze praten elk met een ander accent. Bijvoorbeeld: Alain praat Limburgs en Miel praat Waals. Bob praat met een Turks accent en zal steeds de naam van een willekeurig gerecht als stopwoord gebruiken)

ALAIN: Goeiendag dames. Ik ben de assistent van dokter Vercammen. Ik heb ook nog twee stagiaires meegebracht. Mag ik u voorstellen... (stelt beide collega's voor) ...dit is Ali Ben-Zine uit Turkije, nen hele goeie om iemand open te snijden.

BOB: (groet, kraamt Turkse onzin uit)shoarma!

HILDE: Wat zegt 'm?

ALAIN: Goeiendag.

KARLA: En wie is die andere?

ALAIN: Dat is Duclo Lasalle uit Frankrijk, nen hele goeie om iemand dicht te naaien. (port Miel aan) En wat zegt gij tegen de dames, dokter?

MIEL: (aarzeland) Euh... euh... (fluistert tot Alain) Ik ken geen woord Frans.

ALAIN: (fluistert terug) Da's niks, slaagt maar iets uit uw botten.

MIEL: (met een stapje naar voor, dan luid) Soixante neuf...!

(Argwanende blikken bij de dames)

ALAIN: (vervolgt tot de dames) Okee, dan willen we er nu aan beginnen want er wachten nog andere patiënten.

CELINE: Okee dokter, we zijn benieuwd.

ALAIN: (monstert Willem) Zelfs een blinde kan zien dat deze patiënt de juiste kleur niet heeft!

KARLA: Kleur...? Ik heb onze va nooit anders gekend!

WILLEM: In de oorlog waren er geen kleuren, toen was alles zwart-wit!

CELINE: Va, houdt uwe mond of we zullen die seffens ook eens laten dichtnaaien!

BOB: Zoals gij kunt zien heeft deze patiënt duidelijk behoefte aan het zonneke! Ge moet hem eens meeneem naar de Costa Brava, dat zal hem doen van de goed, pitta!

CELINE: Onze va kan niet tegen de zon!

HILDE: Nee, daar krijgt 'm pukkels van in z'n gezicht.

MIEL: Wij zijn van de plan om de patiënt van de kop tot zijne teen te onderzoeken.

BOB: Maar wij zullen eerst onze zware materiaal gaan uitpak, spek met eieren.

(De chirurgen af langs achterdeur. De dochters spoeden zich tot bij het raam)

CELINE: (tot haar zussen) Dat begrijp ik niet hé! Waarom komen er nu in ene keer drie hartspecialisten...?

KARLA: Daar is mijn verstand ook te klein voor.

HILDE: We zullen die toch alledrie niet moeten betalen zeker...?

WILLEM: (gespeeld) In den oorlog waren er geen hartspecialisten. Nu komen er drie als ge er ene belt!

CELINE: (merkt door het raam) Pas op, daar zijn ze terug...!

(De chirurgen stormen terug binnen. Alain draagt een boormachine oud model, Bob trekt z'n kettingzaag in gang, Miel opent z'n dokterstas en haalt er een kapmes uit dat hij onmiddellijk met een wetsteen begint te wetten)

KARLA: (wantrouwig ad dokters) Zèg, wat sleuren die hier allemaal naar binnen...? Gaan die een varken slachten of wat...?

HILDE: Dat zijn precies schrijnwerkers!

(Miel en Bob plaatsen de paravent tussen bed en tafel)

BOB: Okee, wij kunnen begin met de operatie, vol-aux-vent.

ALAIN: Willen de dames daar blijven zitten? Voor mij goed hoor, maar de testen zullen biezonder bloederig zijn!

HILDE: Daar zal van onze va toch nog iets overschieten?

BOB: Jaja, maar dan moet hij wel een beetje meewerk, friet stoofvlees!

CELINE: (tot haar zussen) Wat gaan wij doen ondertussen?

KARLA: Als we willen weten hoe 't met onze va gesteld is dan moeten we hierblijven hé!

BOB: (tot de dames) Is dat mogelijk om ons handdoeken te bezorg, fèta-kaas?

(Karla haalt enkele witte handdoeken uit de keuken)

ALAIN: Waar gaan we beginnen, collega's?

MIEL: Ikke begin vanonder, begin gij maar boven! Wij zullen elkander onderweg wel ergens tegenkom!

(Aan de ene kant van de paravent wil Celine stiekem gaan loeren, maar aan de andere kant van de paravent komt plots het hoofd van Alain tevoorschijn. Celine schrikt zich te pletter)

ALAIN: (tot de dames) Misschien is 't toch beter dat ge u even omdraait!

(Bob trekt de kettingzaag in gang! De zussen kijken verschrikt op en kruipen argwanend dicht bij elkaar. Willem speelt mee door luidop te kermen en te kreunen. Alain haalt een bus ketchup uit de dokterstas en smeert hun gezicht en kleren vol met ketchup-saus)

ALAIN: (komt even tevoorschijn, zit onder de ketchup) De patiënt heeft nog meer bloed dan we dachten!

KARLA: Amaai die hangt vol bloed...!

ALAIN: (proeft van de ketchup, dan kreetje) Oooooo..., ooooo..., ooooo... !
Uwe pa heeft bloedgroep O...!

CELINE: (dreigt onwel te worden, voelt aan haar voorhoofd) Ik voel me niet goed...!

MIEL: (tot Bob) Pas op collega, ge zit tegen zijne maag te stoot!

BOB: (speels op rijm) Ga maar even opzij, ik ben de maag al lang voorbij, scampi in looksaus!

ALAIN: Okee, dat was het dan! Alles zit weer op z'n plaats!

HILDE: Onze va leeft toch nog...?

MIEL: Jaja madameke, wij zijn niet de eerste de beste hé!

ALAIN: Nee, wij hebben tien jaar Leuven-centraal gedaan!

(De dokters verwijderen de paravent weer)

CELINE: En hebben de dokters al resultaat?

ALAIN: Nee, we hebben enkel een klein monster genomen. (haalt een gremlin-popje uit de dokterstas en laat dat met z'n hand bewegen) Potverdorie, het monster leeft nog!

BOB: Wij zullen dat laten onderzoek in de labo, croque-monsieur.

CELINE: Wanneer hebben wij dan den uitslag?

ALAIN: Overmorgen.

KARLA: En wat moeten wij ondertussen doen...?

ALAIN: Zorgen dat de patiënt niks te kort komt! (merkt eten van Willem op tafel en ruikt er aan, dan tot Celine) Is dat misschien voor den hond?

CELINE: Voor den hond...? Neenee dokter, dat is voor...

KARLA: (vervolgt) ...voor de kat!

BOB: (tot Celine) Kan madam misschien even plaatsmaak voor mij? (dan dreigend) ...anders kebab met groene peper hé?

CELINE: (met beleefd lachje) Natuurlijk dokter.

(Celine veert beleefd van haar stoel. Bob neemt haar plaats in)

BOB: Merci madame.

MIEL: (merkt gebroken beeldje op het nachtkastje) Oh la la..., dat is ene prachtige kunstwerk! Twee identieke deel die samen leiden tot ene geheel!

ALAIN: (staart in ogen van Hilde) Maar madame, gij ziet er helemaal niet goed uit! Ik geloof dat ge wat minder met den auto moet rijden!

HILDE: Jamaar dokter, ik woon hier toch een paar kilometer vanaf zenne!

ALAIN: Koop u ne moto, madam! Daar is niks zo gezond! En 't is nog praktisch ook want ge staat nooit in de file!

HILDE: (met bang lachje) Dat zegt mijne man ook altijd!

ALAIN: Dan is uwe man gene gaper, madam!

(Willem beleeft binnenpretjes. Als Celine even naar hem staart verandert z'n blik en begint hij weer te kermen)

MIEL: (tot Karla) En gij moet u dringend wat gaan ontspannen, madam!

KARLA: Ikke?

MIEL: Ja, gij moet meer geniet van de sfeer van de wat-ter. Van de natte wat-ter. Ga eens vissen, bijvoorbeeld!

KARLA: (met bang lachje) Tiens, dat zegt mijne man ook.

CELINE: (tot Bob) En ik moet meer met de velo rijden zeker?

BOB: Hoe weet gij dat? Is mevrouw ook dokter misschien, steak met kroketten?

CELINE: Nee, maar omdat mijne man dat ook altijd zegt!

ALAIN: Ziezo. En nu had ik graag dat ge uwe pa verder met rust liet, anders is hij misschien overmorgen al dood!

MIEL: Als dat binnen drie weken is dan is dat ook al goed, niet waar!

(De dochters willen er vandoor)

BOB: (eist hun aandacht) Maar eerst moet er nog van de betaling komen, want wij werk niet van de verniet hé, kip curry.

ALAIN: (tot Celine) Kunt gij niet voorschieten want als uwe pa dat bedrag hoort dan besterft hij 't misschien?

CELINE: Hoeveel is 't?

ALAIN: Euh... 400 Euro alstublieft.

KARLA: (verbaasd) Watte...? 400 Euro...?

CELINE: (tot haar zussen) Maar dat schiet ik niet alleen voor hé!

HILDE: Zèg 400 Euro, weet gij wat dat is!

CELINE: Hilde, doe niet onnozel en haal uw saccoche boven!

HILDE: Maar ik heb ons laatste 100 Euro just uit de muur gehaald.

CELINE: Dat is mijn schuld niet!

(De dochters halen elk 100 Euro tevoorschijn)

ALAIN: (graait de bankbiljetten uit hun handen) Sorry dames, maar dat is nog maar 300 Euro. Wie is de oudste onder u?

CELINE: Ikke. Waarom?

ALAIN: Dan doet gij er nog 100 Euro bovenop en 't is geregeld.

(Celine geeft met tegenzin nog 100 Euro bij)

ALAIN: Willen de dames dan nu de woning verlaten? We zullen de uitslag wel meedelen per post.

(De zussen worden door Miel naar buiten geleid)

MIEL: (groet hen nog na) Au reservoir...!

ALAIN: (zucht) En nu heb ik goesting in een borrel!

WILLEM: Ge hebt er ene verdiend!

(De chirurgen ontdoen zich van hun doktersjas. De fles jenever wordt weer bovengehaald)

MIEL: Willem, en ge moet eens een ander merk van ketchup kopen! In deze zit veel te veel suiker!

WILLEM: En nu begint het serieuze werk...!

(Drie verbaasde blikken naar Willem)

ALAIN: (verbaasd) Hoe het serieuze werk...?

MIEL: Wat hebben we dan just gedaan...?

WILLEM: Ge weet toch ook wat mijnen huisdokter gezegd heeft tegen mijn dochters! Ge moet weten, als ik sterf dan hebben mijn schoonzonen niemand meer die hen verdedigt! Just of niet...?

BOB: Wat kunnen wij daar aan doen?

WILLEM: Niks! Dood is dood! Als mijne naam bij die van hierboven op het prikbord hangt dan zal niks of niemand dat nog kunnen tegenhouden! Ik zou u alledrie nog willen vragen om mijne laatste wens in vervulling te laten gaan! Ge zult er goed mee zijn, dat belooft ik u!

ALAIN: Ik dacht dat dit uwe laatste wens was!

WILLEM: Neenee, mijne laatste wens is iets héél anders.

MIEL: Uw miljoenen in die zwarte kist interesseren ons niet!

ALAIN: Ge moogt gerust zijn.

WILLEM: Mij ook niet, daarom just!

BOB: Maar ons vrouwen wel!

WILLEM: Dat moeten zij weten! Zo lang ik leef doe ik met mijn geld wat ik zelf wil! Maar ge moet nog één ding voor mij doen voor ik sterf!

MIEL: En dat is...?

WILLEM: (stil onverstaaanbaar)

MIEL: Heu...?

WILLEM: (opnieuw stil en onverstaaanbaar)

MIEL: (luider) Heu...?

WILLEM: (luid en duidelijk) Een escortemeisje laten komen...!!

(Bij dit te horen proesten Bob en Alain hun jenever uit)

ALAIN: Een meisje van een escortebureau...?

BOB: Toch hier niet...?

WILLEM: Waar anders?

ALAIN: Maar Willem, ge gaat regelrecht naar de hel!

WILLEM: Dat kan me niet schelen! Trouwens, ik heb al 86 jaar proper geleefd. Nooit vreemd geweest en nooit naar andere vrouwen gekeken.

ALAIN: Misschien daardoor dat ge 86 jaar zijt geworden!

WILLEM: Als die van hierboven denkt dat 'm mij voor één fout in de hel moet steken dan moet 'm dat maar doen! Maar dit wil ik nog eerst meemaken voor dat mijn pijp uit is!

MIEL: (tot Bob en Alain) Mag ik eens iets vragen? Zo'n escortemeisje, wat is dat voor iets...?

ALAIN: Dat is een meisje dat met een Ford-Escort rijdt!

BOB: Ge moet er niet mee lachen, Alain! Dat is iets serieus! Maar denk er aan, als mijn Celine dit te weten komt dan ben ik wel mijne kop kwijt hé!

MIEL: Dan zullen wij als dokters daar wel ne nieuwe opzetten!

ALAIN: Miel, een escortebureau is een bureau dat meisjes verhuurt voor... voor...! Ja, voor wat eigenlijk? (tot Bob) Hoe moet ge dat nu uitleggen...?

BOB: Dat is iets om u mee te amuseren! In plaats van dat gij naar hen gaat, komen zij naar u!

MIEL: Zeg, bestaat dat al lang? Dat wist ik niet!

ALAIN: Miel, ge moet ne keer buitenkomen als ge iets van de wereld wilt zien!

MIEL: En de Willem wil er zo eentje hier naar binnen halen?

WILLEM: (kordaat) Ja.

MIEL: Laat me niet lachen! Wat zou die daar nog mee gaan aanvragen?

WILLEM: Daar zoudt gij nog kunnen van verschieten, kereltje!

BOB: Zèg, en moet dat betaald worden?

ALAIN: Nee, die zal gratis komen zeker!

WILLEM: (stopt reklaamblad in hun handen) Hier se, heren! Het telefoonnummer staat erbij!

BOB: Wie gaat er telefoneren?

WILLEM: Den oudste.

BOB: Ikke...? Waarom ikke...? En wat moet ik zeggen...?

ALAIN: Kom Bob, ge zegt gewoon wat ge moet zeggen!

BOB: (draait een nummer) Hallo, 't is hier met... (verzint) met dokter Vercammen. 't Is voor één van uw produkten te huren! Wablieft? Bruin of blank? Wit is goed! Gewicht? Normaal zeker! Hoeveel? Eentje is voldoende! Eén palet? Mijnheer, ik spreek toch met dat escortebureau hé?... Nee? Met wie dan? ... Sorry mijnheer! (slaat de hoorn in) Ik zat verkeerd! 't Was ne groothandel... in choco!

WILLEM: Hoe is dat nu toch mogelijk! Miel, gij zijt den tweede oudste!

MIEL: Dat zal rap geklonken zijn! (draait een nummer) Escortebureau 'Feeling'? 't Is hier met de Miel! 't Is om zo'n dingske te huren! Ah, ge gaat me dat dingske zelf geven! Jamaar, 't is niet voor mij! 't Is voor ne goeie vriend! Ja, geef ze maar! Dat is nog beter, mijnheer! (begint te stotteren, ziet ze vliegen) Vi-vi... Vi-Vi... Vivi? 't Is hier met de Mie-Mie-Miel! Wel, 't is voor u te hoeren! (herpakt zich) ...ik bedoel te "huren". Watte? Moet ik ABN spreken? Verstaat gij mij niet? (tot Willem) Ze verstaat mij niet, zegt ze!

WILLEM: Klap dan fatsoenlijk, kieke!

MIEL: (vervolgt in houterig Nederlands door hoorn) Wel madame, wij willen een meisje huren van den Escorte! (met hand op hoorn tot aanwezigen) Oh, wat een stem! (door hoorn) Watte? Hoe lang? (kijkt naar zijn kruis) Dat heb ik

nog niet gemeten, madam! Oh, ge bedoelt hoe lang dat het mag duren!
..... (slaat helemaal tilt) Nu versta ik er niks meer van!

WILLEM: Alain, doet gij dat eens!

(Alain neemt hoorn over. Miel droogt bezweet gelaat)

MIEL: Ik begin nu al gaan te zweten. Wat moet dat zijn als die hier is?

ALAIN: (door hoorn) Dag juffrouw. 't Is gewoon voor het huren van één van de meisjes! Ja, wat wil de klant? Ik zal 't eens vragen! (tot Willem) Ze vraagt wat dat ge wilt!

WILLEM: Alles dat ze heeft!

ALAIN: (door hoorn) Alles dat ge hebt, juffrouw! Wanneer? Morgenmiddag al? Ja, dat is heel goed! Kerkstraat 2! Ja, contant betalen. Dat zullen we zeker doen! Zorg maar dat ge in vorm zijt want daar staat u iets te wachten! Dag juffrouw! (hoorn neer, dan tot Willem) Morgenmiddag komt ze!

WILLEM: Morgenmiddag al...?

ALAIN: Nee, we zullen nog drie weken wachten tot nà uw begrafenis zeker!

BOB: Wel, hebt ge ooit van uw leven...?

WILLEM: Nee, nog nooit! 't Is den eerste keer!

MIEL: En gegarandeerd ook de laatste keer!

BOB: Waarom kan die 's avonds niet komen?

ALAIN: Ze was volzet! Ze begint direct na de middag, zegt ze. De Willem is haar eerste klant voor morgen!

BOB: Als ons vrouwen dat te weten komen dan zit er een dikke vlieg aan de lamp hé!

MIEL: (vervolgt) Dan doet de Willem z'n drie weken niet uit want dan slaan ze hem al direct de kop in!

WILLEM: Daar is nog wel een klein probleemke! Ik EIS dat gij alledrie hier aanwezig zijt als die Vivi komt, zonder pardon!

MIEL: Héla, ik kan niet hé! Ik moet gaan werken!

BOB: En ik ook!

ALAIN: En ik niet! Maar ik moet wel gaan doppen! Alhoewel, om dat eens ne keer af te zien durf ik zelf wel ne stempel op m'n dopkaart zetten!

BOB: (tot Willem) En waarom moet wij hier zijn als die Vivi komt? Zijt gij niet groot genoeg?

MIEL: We moeten er toch niet aan helpen zeker?

WILLEM: Nee, maar daar moest eens iets gebeuren met mijn hart! Die Vivi zou in staat zijn om die zwarte kist mee te nemen. En dan hebt ge er helemaal gelegen bij uw vrouwen! Ge moet alledrie maar nen dag verlof nemen dan merken uw vrouwen er niks van!

BOB: Dat kan ik niet!

WILLEM: Dat MOET! Wat zijn me dat nu voor toeren! Ge komt alledrie hier morgenmiddag maar eten. En we moeten nog 't een en 't ander in orde brengen. Daar moet nog drank gehaald worden en zo!

MIEL: Wij moeten toch niet van die pottokes eten die ons vrouwen mee naar hier brengen?

WILLEM: Nee Miel. Ge gaat zelf maar iets halen naar de winkel en we eten dat hier samen op.

BOB: (ziet de donderwolken al hangen) Het laatste avondmaal!

ALAIN: Willem, en geen goedkope drank hé! Dat moet champagne zijn hé!

WILLEM: Ja, dat weet ik ook wel! En ge moet niet op 100 Euro kijken! Kom niet af met goedkope rommel! Ik wil hier geen figuur slaan!

BOB: Als gij geen figuur wil slaan dan is 't misschien toch beter dat gij verdwijnt tegen morgenmiddag!

WILLEM: Och bende broekschijters dat ge daar zit! Ne mens moet alles meegemaakt hebben in z'n leven! En ik heb daar nog een klein drie weken tijd voor!

BOB: (tot Alain en Miel) Amaai, wat gaan we met die kerel nog meemaken op die drie weken?

MIEL: Maar als ons vrouwen dit te weten komen, wij zitten er voor niks tussen, hé Willem!

WILLEM: En uw auto's zet ge morgen maar terug in de bossen!

ALAIN: Wat zal die Vivi zeggen als die hier zo'n ouwe pee aantreft?

WILLEM: Die heeft niks te zeggen als die fatsoenlijk betaald wordt! Die doet gewoon wat Opa wilt!

(Willem zet de radio aan. Een ritmische kaskraker galmt luid door de kamer. Willem danst blijgezind een pittige solo en maakt tevens gebruik van z'n wandelstok. De schoonzonen zitten met de handen in het haar. Bob wil Willem nog tegenhouden maar Miel en Alain trekken Bob mee af langs achterdeur)

VIERDE BEDRIJF**VOLGENDE DAG. NAMIDDAG.**

(De drie schoonzonen brengen de kamer in orde. Willem is gekleed in een wit hemd met vlinderdasje. Hij kijkt op z'n zakhorloge)

WILLEM: Laat den drank maar aanrukken.

(Alain haalt een fles champagne plus vier glazen uit de kast en zet die op tafel)

WILLEM: (bij zichzelf, somt op) Wat mankeert er nu nog? Daar is drank, daar zijn borrelhapkes en daar liggen verse lakens op bed.

MIEL: (met lachje) Willem, als er problemen moesten zijn dan kunt ge nog altijd die katrol boven uw bed gebruiken!

WILLEM: Lach er niet mee, snotneus! Wacht tot gij 86 jaar zijt! (snuift in de lucht)
Miel, haal de bus spray eens uit de keuken en spuit hier eens wat reuk binnen!

(Miel af naar keuken)

BOB: Ik denk dat alles in orde is, Willem!

WILLEM: Dan mag ze komen!

ALAIN: Ik ben eens benieuwd wat ze u gaan voorschotelen, Willem!

WILLEM: Ik ben al met heel weinig content!

ALAIN: Neenee, ge moet uw eisen stellen! Gij zijt de klant en de klant heeft 't voor het zeggen!

WILLEM: Maar jongske denkt ge nu echt dat ik nog een klein kind ben?

ALAIN: Ze zeggen toch dat oude mensen....

WILLEM: (vervolgt) ...terug kinds worden. Die zever kan ik.

BOB: Ge ziet er nochtans fris uit, Willem!

WILLEM: En wees beleefd tegen die Vivi hé!

ALAIN: Als zij beleefd is dan zijn wij dat ook.

(Miel komt van de keuken met een spuitbus. Hij spuit willekeurig in de kamer. Willem snuift, neemt de bus af en keurt het etiket)

WILLEM: Dat is tegen de muggen, snul! Gij wilt die Vivi al buitenjagen en ze is nog niet binnen! Haal die ander bus! Konijn, dat ge daar staat...!

(Miel terug af naar de keuken. Willem haalt uit de zak van z'n jas wat mond-spray en spuit in z'n mond, onder z'n oksels en tussen z'n benen)

ALAIN: Hij meent het nog ook!

WILLEM: Bob, zet de cassettespeler eens aan!

(Bob zet de cassettespeler aan, we horen kerkmuziek. Miel komt ondertussen van de keuken met de juiste spray en spuit die weer willekeurig

rond in de kamer)

MIEL: (doelend op de kerkmuziek) Ge gaat eerst de mis nog doen zeker, Willem?
 WILLEM: Dat is muziek van uw vrouwen, ja! Ik heb altijd al gedacht dat ze beter waren binnen gegaan voor slotnon! Bob, steek die andere cassette er eens in!

(Bob verwisselt de muziekcassettes. We horen nu zwoele exotische muziek)

WILLEM: Dat is nogal wat anders, hé mannekes! (danst fel overdreven door de kamer, zet daarna de muziek weer uit)

ALAIN: Willem, waar moeten wij blijven als die Vivi hier is?

WILLEM: Dààr aan tafel! En daar wordt niet naar hier geloerd hé!

BOB: Willem, hebt ge voor mij een pilleke tegen de zenuwen?

MIEL: Dat wil ik ook wel! Ik krijg er al nen droge mond van!

WILLEM: Kies maar uit de doos. Er zitten alle kleuren in.

ALAIN: (tot Bob en Miel) Hoe komt het dat de heren zenuwen hebben? GIJ moet niet gaan feesten hé! 't Is alleen voor Willem!

WILLEM: (kijkt op zakhorloge) Die blijft zo lang weg! (tot bij het raam) Die zal mij toch zeker niet vergeten zijn?

MIEL: 't Is hier in elk geval plezanter dan op de stelling te staan!

BOB: (vervolgt) En plezanter dan heel den dag achter mijn bureau te zitten!

WILLEM: (hoort een portier dichtslaan) Psssst..., ik denk dat ze daar is! (kijkt door het venster) Amaai, die heeft een kont, miljarde! En ze heeft dezelfde auto als ons Hilde!

ALAIN: (verwonderd) Ne Lada...? Dat is nu toch ook niks voor een escortemeisje hé!

WILLEM: En 't is nog dezelfde kleur ook!

ALAIN: (nog meer verwonderd) Nen bruine Lada...?

WILLEM: Miljarde, daar stappen er drie uit...!

BOB: Hoe kan dat...?

MIEL: We hadden er toch maar één besteld!

ALAIN: (met lachje) Dan waren ze beter met vier gekomen, dan hadden we er elk eentje!

(Allen aan het raam. Schoonzonen schrikken zich te pletter)

ALAIN: Maar dat is ons Hilde...!

MIEL: En ons Karla...!

BOB: En ons Celine...!

WILLEM: Rap mannen! Doe alles weg van tafel!

(De champagne en de glazen worden verstopt in de kast. De schoonzonen vluchten naar de hal. Willem zet zich snel op bed. De dochters komen binnen. Ze snuiven in de lucht)

KARLA: Amaai, gij ziet er zo fris uit!

WILLEM: Dat wilt gij toch hé!

HILDE: Hmmm, en dat ruikt hier zo goed!

WILLEM: Dat wilt ge toch ook hé!

CELINE: Eindelijk gebruikt 'm eens een beetje verstand!

WILLEM: (treiterend) Ik had gere nog zo'n grote witte hoed, maar ik weet niet naar welke winkel ik Sonja zou moeten sturen! (plagend) Waar had gij die van u gekocht, Celine?

CELINE: (gepikeerd) Och zwijg...!

KARLA: Va, ge moet er proper en netjes uitzien! Alleen die pet moet nog van uwe kop!

WILLEM: Nooit van m'n leven!

HILDE: Waarom luistert ge nu pas naar ons? Ge had dat al vele langer moeten doen!

WILLEM: Zeg, ik ben maar ne gewone gepensioneerde mijnwerker hé!

KARLA: Ja, en dan?

WILLEM: Dan moet ik mij zo ook gedragen! En deze kleren heb ik enkel aangetrokken omdat die hartspecialisten seffens nog eens langskomen om nog een paar testen te doen!

CELINE: (verbaasd) Daar weten wij niks van?

WILLEM: (bij zichzelf) Daar is nog veel meer dat gij niet weet! (tot dochters) Wat komt ge nu doen?

CELINE: Nog eens zien hoe het met u gaat!

KARLA: En straks gaan wij ergens een terraske doen!

HILDE: (vervolgt) En dat terwijl ons venten hard aan 't werk zijn! Onzen Alain moest 't weten!

WILLEM: Dat hebt ge met mij nog nooit gedaan, zo'n terraske!

CELINE: Natuurlijk niet. Als we 't u vroegen dan ging ge niet mee.

WILLEM: Vergeet maar nooit dat ge 't getroffen hebt met zo'n venten! Die sjans hebben ze allemaal niet!

CELINE: Moeten wij die zwarte kist in de hal eens niet wat opblinken, va?

WILLEM: Neenee, laat die kist maar zoals ze is! (kijkt op z'n zakhorloge) Zoudt ge nu niet stilaan gaan vertrekken want anders zitten de terraskes al vol en seffens zijn die specialisten weer hier!

HILDE: Mogen wij daar niet bij zijn?

WILLEM: Nee. Ik zou daar eens fatsoenlijk willen mee praten! Zo kan ik misschien nog eens te weten komen hoe lang mijn hart nog zal blijven kloppen!

KARLA: Dat zal niet zo lang.... (krijgt tik van Celine en herpakt zich dan) ...nog jàren....!

CELINE: Maar als ge uw einde voelt naderen dan zou ik toch durven voorstellen om eens met uw drie dochters te praten over de erfenis.

WILLEM: Binnen tien jaar moogt ge me dat voorstel nog eens doen! Vertrek nu maar. Seffens hangt dat hier weer overal vol bloed en ingewanden! En dan draait ge misschien weer van uwe sokkel!

KARLA: We komen zeker nog eens terug!

WILLEM: Ja, en geniet maar van uw terraske. Ik zal het niet verklappen aan uw venten!

(Dochters af langs achterdeur. Schoonzonen weer op langs de hal)

WILLEM: De schijnheiligheid druipt er af! De heksen...!

MIEL: Wat kwamen ons vrouwen hier doen?

WILLEM: Zeggen dat ze een terraske gingen doen.

ALAIN: En dat terwijl hun venten de ziel uit hun lijf werken! Dat is ook schoon!

(Men haalt de champagne en de glazen weer tevoorschijn)

ALAIN: Wie schenkt seffens de champieter uit?

MIEL: Dat moet den Bob maar doen want dat heb ik nog nooit gedronken! Naar 't schijnt moet dat nogal knallen! En als ik die Vivi naar buiten moest knallen daar zou ik heel m'n leven spijt van hebben!

WILLEM: Wat vindt ge ervan als ik mijne oudstrijdersjas zou aantrekken?

MIEL: Ge zoekt toch geen oorlogske gaan te spelen met die vrouw...?

ALAIN: Allé Willem, toch niet voor die Vivi zeker!

WILLEM: En waarom niet? Dat dwingt respect af en dat geeft mij meer moed. Alain, haal mijne oudstrijdersjas eens in de hal, vooruit!

(Alain af naar hal)

BOB: Nu krijg ik pas echt zenuwen.

WILLEM: Pak nog maar een pilleke, Bob! Maar met die groen moet ge oppassen want dat is tegen verstopping in den buik.

BOB: Wat doet ge als ge toevallig een verkeerde pil pakt?

WILLEM: Als ge een witte pil pakt en 't helpt niet dan neemt ge een zwarte! Verstaat ge dat niet, Bob? Navenant dat gij ingenieur zijt moet ge toch nog veel leren hé! (nervus) Allé waar blijft den Alain nu met mijne jas?

(Alain komt van de hal met de oudstrijdersjas van Willem. Willem trekt hem aan en toont fier z'n behaalde medailles die op z'n borst prijken)

WILLEM: Wat vindt ge ervan...?

MIEL: 't Is te hopen dat ge straks nog een medaille kunt bijhangen hé!

WILLEM: Allé waar blijft die Vivi nu? Alain, telefoneer nog eens naar dat escortebureau!

ALAIN: Een beetje geduld, hé Willem! Gij doet precies of dat uw laatste uur geslagen is!

(De schoonzonen zetten zich aan tafel. Willem loopt zenuwachtig heen en weer door de kamer. Plots gaat de deurbel. Men kijkt elkaar aan)

MIEL: Daar is ze...!

BOB: Wie doet er open?

MIEL: Ikke niet hé!

ALAIN: Allé Willem, gij moet die binnenlaten!

WILLEM: (wordt plots hypernervus) 't Gaat niet...! (pakt enkele pillen uit de doos en stopt die met een snelle beweging in z'n mond)

(De deurbel rinkelt opnieuw)

WILLEM: Bob, doe gij eens open!

BOB: Ik krijg het precies ook aan m'n hart!

ALAIN: IK zal het weeral maar doen zeker!

(Alain af naar hal. Hij keer onmiddellijk weer, gevolgd door Vivi, een frisse meid gekleed in minirokje. Bob, Miel en Alain zitten ondertussen aan tafel. Willem blijft op afstand en is blijkbaar niet erg gerust in de zaak. Vivi zwaait uitdagend met haar handtas en kauwt kauwgom. Als ze de schoonzonen passeert wrijft ze hen liefjes door de haren. Hun ogen draaien alle kanten op)

VIVI: Reuk gespoten zeker?

ALAIN: Ja.

VIVI: (haalt haar neus op) Daar ben ik allergisch voor.

ALAIN: Dat wisten we niet, juffrouw!

VIVI: Zeg maar Vivi!

ALAIN: (met beleefd lachje) Ja Vivi...! Dat wisten we dan weer wèl hé!

VIVI: Zeg, ik wil eerst m'n geld hé!

ALAIN: Dat is geen probleem. Hoeveel is 't...?

VIVI: Hangt af van hoelang het zal duren.

ALAIN: (met zucht) Reken dan maar dubbele tarief.

(Willem blijft zenuwachtig door de kamer kuieren)

BOB: Misschien kunnen we eerst een glas champagne drinken.

VIVI: Eerst geld...! En dan champagne...!

ALAIN: Hoeveel wilt ge...?

VIVI: 200 Euro.

ALAIN: Amaai, daar moet ik veertien dagen voor gaan doppen.

(Alain fronst de wenkbrauwen en gaat tot bij Willem. Hij verlangt mimisch dat Willem betaalt)

WILLEM: (stil) Hoeveel moet ze hebben?

ALAIN: 200 Euro.

WILLEM: Welke kleur is dat?

ALAIN: Vier van die bruin.

(Willem haalt een bankbiljet van 50 Euro uit z'n rechterzak)

ALAIN: Nog...!

(Willem haalt nu een bankbiljet van 50 Euro uit z'n linkerzak. Alain vraagt mimisch om nog meer geld. Willem haalt nog een bankbiljet van 50 Euro uit z'n linkerschoen)

ALAIN: Nog eentje...!

(Willem haalt tenslotte nog een bankbiljet van 50 Euro uit z'n rechterschoen. Alain overhandigt het geld aan Vivi die het eerst natelt en dan met een snelle beweging achter haar bh wegstopt)

WILLEM: (heeft alles goed in de gaten) Oeioei...!

(Alain zet zich bij aan tafel. Bob heeft ondertussen de fles champagne ontkurkt en schenkt uit voor Vivi, maar hij loert te lang naar haar décolleté waardoor haar glas overloopt)

ALAIN: Bob, uwe regenput loopt over!

BOB: (merkt z'n fout) Oh sorry...!

VIVI: (drinkt) Oh champagne...? Geen slecht idee. Dat werkt zo'n beetje op de gevoelige snaar hé!

ALAIN: (doelend op Willem) Maar niet op alle snaren, vrees ik!

MIEL: (voor zich uit) Laat de Willem dan maar wat naft drinken, want het zal nodig zijn!

VIVI: (tot schoonzonen) En wie van u is de gelukkige?

(Miel, Bob en Alain staren gezamenlijk naar Willem die zich daardoor wat onwennig voelt en ook maar omkijkt)

VIVI: Of is 't voor u alledrie...? Ja, dat gebeurt nogal eens dat ne vader zijn zonen de wereld leert kennen door mij eens een uurtje te laten komen! En ik kan u garanderen, eer dat ik buiten ben dan kennen ze hunne wereld!

ALAIN: (met geforceerd hoestje) We kunnen niet ontkennen dat we geen goesting hebben, maar 't is eigenlijk niet voor de zonen, 't is voor de Willem!

VIVI: En wie is Willem?

MIEL: Ons schoonvader!

VIVI: En wie is uw schoonvader?

BOB: (met gebaartje naar Willem) Hij daar!

VIVI: (verwonderd ad Willem) Hij daar...? Die ouwe pee...? (staat recht) Maar daar begin ik niet meer aan hé! (wil direct de kamer verlaten)

ALAIN: (houdt haar tegen) We zullen u dubbele tarief betalen!

VIVI: Okee dan. Dat worden weeral overuren vandaag!

ALAIN: Ga u alvast maar omkleden achter die paravent daar!

(Vivi stapt richting paravent, wil onderweg Willem een zoentje geven, maar Willem deinst bang achteruit waardoor hij in de draaizetel belandt. Vivi gaat zich omkleden achter paravent. Willem droogt z'n bezweet gelaat)

WILLEM: (minder luid) Wat voor een pretentie heeft die...! Die weet zeker niet dat ik nen oudstrijder ben!

MIEL: Doe maar geen domme dingen waar ge achteraf spijt van krijgt!

WILLEM: Gij denkt zeker dat ik in mijn leven nog niks anders gezien heb dan een gat van een koe met ne staart erover? In den oorlog hé... (maar dan valt z'n oog op Vivi's naakte been dat plots van achter de paravent verschijnt)

(Willem is helemaal van slag)

WILLEM: (vervolgt aarzelend) In de... de.... den oorlog hé... (de medailles op z'n jas beginnen te rinkelen)

(Willem wil vluchten langs de achterdeur. Alain houdt hem tegen)

ALAIN: Waar gaat ge naartoe, Willem? Hier brandt de lamp hé!

(Een aangeslagen Willem moet even op bed gaan zitten. Hij tikt nerveus met het uiteinde van z'n wandelstok op de grond)

BOB: (ad Willem) Hij voelt z'n eigen precies niet goed!

ALAIN: Amaai, en hij heeft alleen nog maar een been gezien! Wat moet dat zijn als die seffens hare hele groentewinkel laat zien...!

MIEL: Gaat 't nog, Willem?

WILLEM: Hohoho... (peutert een vinger achter de kraag van z'n hemd) ...precies dat m'n chauffage te hoog staat.

(Vivi komt nu helemaal tevoorschijn. Ze draagt een blauw satijnen topje)

VIVI: (verleidelijk) Hey guys...! (steekt een vingertop in haar mond en stapt heupwiegend door de kamer tot bij de bange Willem. Ze gaat schrijlings over z'n knieën zitten en draait enkele keren aan zijn pet. Vervolgens kruipt ze in bed en gooit daarna haar topje in Willems gezicht)

(Willem z'n mond valt open van verbazing. Vivi gooit ook nog haar bh en slipje op het nachtkastje. Willem legt direct de foto van z'n vrouw plat. Vivi steekt een naakt been verticaal uit bed. De wandelstok van Willem begint weer te trillen)

MIEL: Gaat het nog, Willem?

WILLEM: Oeioei, mijne wandelstok krijgt 't ook al!

VIVI: (ontdekt de speelgoedbeer van Willem, dan liefjes) Oooh..., dat is lief van u! (keurt de beer, geeft hem een zoentje en zet hem vervolgens op het nachtkastje)

MIEL: Wat moet die pluchen beer voorstellen, Willem...?

WILLEM: (verlegen) Dat is euh..., dat is Wietje!

ALAIN: Wietje...? (lacht zich te pletter)

BOB: Ne speelgoedbeer...? Willem, hebt gij ze alle vijf nog?

MIEL: Daarom dat wij nooit onder z'n lakens mochten kijken.

ALAIN: (vervolgt) En dat er niemand op z'n bed mocht gaan zitten!

VIVI: Als ge moest weten hoeveel mannen er nog met een beertje gaan slapen, dan zoudt ge nogal verschieten!

ALAIN: Sommige mannen komen met nen beer nog niet toe! Die willen nog iets anders bij in bed!

VIVI: (met lonkend vingertje) Komt ge, Opa...?

WILLEM: Hohoho...!

ALAIN: Allé Willem, 't is nu uw beurt om achter de paravent te kruipen.

WILLEM: Jaja, maar gij moet mij helpen, hé Alain!

(Alain gaat met Willem tot achter de paravent. Vervelende stilte)

BOB: Hier zitten we dan, hé juffrouw.

VIVI: Ja en sommigen onder ons liggen hé! Ik zal u straks mijn naamkaartje geven.
Als iemand van u me dan eens moest nodig hebben.

BOB: Jamaar, ikke niet zenne juffrouw!

MIEL: En ik ook niet! Wij zijn maar gewoon mensen!

VIVI: Het zijn net de gewoon mensen die mij nodig hebben!

MIEL: (gaat tot bij het bed) Ik ben metser! Als ik voor u eens iets moet metsen, een brievenbus of zo, dan weet ge 't maar te zeggen! Maar in 't zwart hé!

BOB: Ik ga eens kijken of de Willem nog niet klaar is! (tot achter paravent, maar wordt daar blijkbaar geweerd want hij keer onmiddellijk terug. Dan liefjes tot Vivi) Hij is op komst!

MIEL: (vervolgt tot Vivi) Nochtans is "metsen" héél slecht voor de rug hé! Maar daar hebt gij gene last van zeker?

VIVI: Nee, en ik gebruik nochtans mijne rug ook heel veel.

MIEL: Ook om te metsen...?

VIVI: (met lachje) Nee.

MIEL: Voor wat dan...?

BOB: (berispt fluisterend) Miel, is dat nu het moment om over zoiets te praten?

MIEL: Wat moet ik anders zeggen?

BOB: Verzin maar iets!

MIEL: Hoeveel klanten doet gij zo op nen dag, juffrouw? (krijgt een tik van Bob, dan fluisterend) Jamaar, wat moet ik dan vragen?

BOB: Niks! Ge moet haar laten praten!

MIEL: (zeurt maar door) En den Bob werkt hier op de fabriek hé (bedrijf in de buurt vernoemen). Hij is ingenieur.

(Aan de blik van Bob is duidelijk te merken dat dit onderwerp niet naar z'n zin is)

VIVI: Oh op die fabriek heb ik ook veel klanten!

MIEL: (tot Bob) Ziet ge nu wel! Ge moet daar niet verlegen voor zijn! (tot Vivi) Als 't jeukt dan moet er gekrabt worden hé!

BOB: (fluistert boos) Miel, seffens bol ik het af hé!

VIVI: (roept ad paravent) Zeg dat duurt daar zo lang! Is 't nog voor vandaag, Opa?

(Alain en Willem komen tevoorschijn. Willem draagt een fel gekleurde boxersshort met lange pijpen onder z'n oudstrijdersjas. Alain pusht hem vooruit)

ALAIN: (neemt hem bij het handje) Hier zijn we dan!

(Maar Willem stapt naast het bed door zonder Vivi aan te kijken)

BOB: (tot Alain) Hij moet zijne jas nog uittrekken!

ALAIN: Hij wou niet! Zo voelde 'm zich beter, zei hij. (tot Willem, wijst richting bed) Hier is 't te doen, hé Willem!

(Een verlegen Willem trekt z'n jas uit. Als voorbereiding friemelt hij nerveus met z'n handen achter de rek van z'n boxersshort en legt zich dan verlegen

en ongeïnteresseerd naast Vivi in bed. Vivi schuift zijn richting uit. Willem schuift de andere kant op. Vivi herhaalt, Willem ook. Nu ligt hij helemaal aan de kant van het bed. Vivi schuift nog één keer wat dichterbij hem. Willem wil ook nog wat opschuiven, maar hij valt hierdoor uit het bed. Hij kruipt dan op handen en knieën in snel tempo richting achterdeur, maar wordt daar tegengehouden door de schoonzonen. Twee van hen steken de armen onder Willems oksels, heffen hem enkele centimeters van de grond en dragen hem op die manier weer naar het bed. Willem kruipt naast Vivi in bed)

VIVI: Doet ge die pet niet af, Willem?

WILLEM: Nee!

VIVI: Waarom niet?

WILLEM: Samson had de kracht in zijn haar zitten. Bij mij zit die in mijn klak!

(Vivi wil er eindelijk aan beginnen en tracht Willem innig te omhelzen)

WILLEM: (lacht wat onwennig) Wacht eens efkes! (draait het gezicht van de speelgoedbeer naar achter)

VIVI: Allé Opa, zet 'm nu maar in eerste vitsesse!

WILLEM: In eerste vitsesse...? Mijn motorke wilt niet aanslaan.

BOB: (veert van z'n stoel) Wacht eens efkes! Is 't niet beter dat we de paravent voor het bed zetten?

MIEL: Voor mij hoeft dat niet!

ALAIN: Voor mij ook niet!

BOB: Maar voor mij wel!

(De schoonzonen schuiven de paravent voor het bed en zetten zich terug afwachtend aan tafel. Plots horen we een ritmisch piepend geluid. De schoonzonen bekijken elkaar. Grote verwondering op hun gezichten. Ze menen dat het zo ver is. Tot Willem, al blazend op z'n fluitje, van achter de paravent tevoorschijn komt. Er scheelt blijkbaar iets aan z'n fluitje want het is zijn fluitje dat het piepend geluid veroorzaakt)

WILLEM: Mijn fluitje gaat niet meer...!

BOB: Allé Willem, zijt ge nu helemaal zot geworden!

ALAIN: 't Is wel dat ander fluitje dat ge moet gebruiken, hé vava! (leidt hem terug tot achter paravent)

MIEL: Dat gaat hier nog nen tijd duren, vrees ik! Pak den boek kaarten maar, Alain. We kunnen nog gemakkelijk een spelleke doen!

BOB: Ik ken maar één ding.

MIEL: En wat is dat?

BOB: Wippen!

ALAIN: (veert recht en stapt naar de kast, maar merkt iets door het venster wat hem de schrik op het lijf jaagt) 't Is niet waar hé...! Ons vrouwen zijn in aantocht! (roept luid) Alarm Willem...! Uw dochters zijn op komst...!!

WILLEM: Zeg dat ze efkes wachten!

ALAIN: Maar dat gaat toch niet zeker!

(Algemene paniek. De paravent wordt terug in de hoek van de kamer geschoven. Willem kruipt terug naast Vivi in bed)

WILLEM: Waar moet Vivi blijven?

BOB: Ze moet onder de lakens kruipen!

(Willem duwt Vivi onder de lakens. De champagne en de glazen worden weer verstopt. De schoonzonen kruipen achter de paravent. De dochters komen binnen)

CELINE: Hoe is 't, va? Is 't nog wat niet beter?

KARLA: Precies dat 'm koorts heeft!

WILLEM: (droogt z'n bezweet gelaat) Ja, 46 graden!

HILDE: We dachten dat die hartspecialisten nog zouden hier zijn!

WILLEM: Neenee!

KARLA: Van wie is dan die vreemde auto die hier naast de gevel staat?

WILLEM: (in het nauw) Dat is die van... van... mijn buurman!

CELINE: Van uw buurman...?

WILLEM: Hij had geen plaats meer om... (Vivi beweegt nu onder de lakens waardoor Willem veel emotie en hapering in z'n stem legt) Om... om... dat 'm geen plaats meer had!

HILDE: Zijn die hartspecialisten dan nog niet geweest, va?

WILLEM: (kreunt) Aaaaah....! Oooooh....! Nééééé....!

HILDE: Hoe komt dat?

WILLEM: (kreunt) Oooooh.... ik zou het echt niet... Oooooh... weten!

KARLA: Gij doet zo raar, va! Hebt ge ergens zeer...?

WILLEM: Overal doet het.... zééééér....! (in verschillende toonhoogten)

(Vivi niest twee keer onder de lakens)

WILLEM: (veinst dat hij zelf niest) Nu heb ik nog een valling gepakt... ook nog!

(De dochters merken plots een naakt vrouwebeen dat van onder het lakens komt. Willem gooit er snel het laken terug over)

CELINE: Wat was dat...??

WILLEM: In den oorlog waren er ook mensen met drie benen!

KARLA: Hoe kan dat?

CELINE: (ruikt onraad) Hier klopt iets niet...!

(Plots komt Vivi uit het bed met een laken rond haar lichaam en stapt verder tot achter de paravent. De dochters schrikken en staan met open mond aan de grond genageld)

CELINE: Wie was dat...?

WILLEM: Dat is Vivi!

KARLA: En wie is die Vivi...?

WILLEM: Een meisje uit een escortebureau!

HILDE: Watte...? (maakt een snel kruisteken)

CELINE: Liet men dat soort vrouwen in den oorlog soms ook aan huis komen?

WILLEM: Nee, daar gingen wij zelf naartoe!

(Plots vliegen er enkele kledingstukken van de heren over de paravent door de kamer. De dochters herkennen de kleren van hun mannen)

HILDE: Maar dat is de trui van onzen Alain...!

KARLA: En de broek van onze Miel...!

CELINE: En het hemd van mijnen Bob...!

(De dochters gaan kijken achter paravent en ontdekken er hun mannen. Willem komt ondertussen uit bed)

KARLA: Wat is dat hier allemaal...?

(De schoonzonen zoeken elk hun kledingstuk en vluchten naar de andere hoek van de kamer)

KARLA: Wat is een meisje van een escortebureau eigenlijk?

MIEL: Allé, kent gij dat niet! Dat is een meisje dat met ne Ford-Escort.... (krijgt een tik van Bob)

HILDE: In de achterbuurt van Brussel zitten die bij tientallen achter een venster met een rood lichtje!

KARLA: (haar frank valt) Oooooh...! 't Is niet waar hé! (tot Miel) Hij heeft toch ne condoom gebruikt?

WILLEM: Nee, maar ik had wel mijn oudstrijdersjas aan!

CELINE: (nijdig tot Bob) Moest gij vandaag niet op de fabriek zijn?

BOB: Ik heb verlof genomen.

KARLA: En gij Miel?

MIEL: Ik ook.

HILDE: (tot Alain) En gij, zat varken?

ALAIN: Gij dacht dat ik weer op stap was hé! Neenee...! (krijgt een tik van Hilde)

CELINE: Va, ik EIS nen uitleg van u!

KARLA: Op wat trekt dat, hier met een vreemde vrouw in bed kruipen?

HILDE: Ik denk dat 'm ze alle vijf niet meer op een rij heeft!

CELINE: Hoe is het zo ver kunnen komen?

(Achter de rug van de vrouwen vlucht Vivi, weer normaal aangekleed, stilletjes van achter paravent naar buiten)

KARLA: Ik zou eens willen weten waaraan wij zoiets verdiend hebben!

HILDE: Dat heb ik nog nooit meegemaakt!

WILLEM: Ik ook niet!

CELINE: Bob, ik wil dat ge verantwoording aflegt!

BOB: Seffens gaat ge nog zeggen dat wij met die griet in bed gezeten hebben! Het was wel uw vader hé!

CELINE: Wie heeft dat voor hem gearrangeerd?

ALAIN: Hij zelf!

CELINE: Dat kan niet! Ik wil weten wie z'n idee het was om die vrouw van dat

escortebureau hier binnen te halen!

MIEL: Van ons allemaal!

HILDE: Dat geloof ik niet!

KARLA: (ontdekt reklaamblad waar een telefoonnummer is aangekruist) Hier staat het op! Dat hebben ons venten gedaan want onze va kan niet eens lezen!

BOB: (geeft zich gewonnen) Goed., wij hebben inderdaad naar die vrouw getelefoneerd!

CELINE: Bob, waarom doet ge zoiets?

BOB: Omdat wij gefrustreerd zijn.

MIEL: Wij leven ook maar ene keer hé!

ALAIN: Wij moeten altijd naar uw pijpen dansen!

MIEL: En nu hebben we besloten van daar iets aan te doen!

CELINE: Moet ge daarvoor een escortemeisje binnenhalen? En nog wel voor onze va? Waar zit uw verstand?

MIEL: Sorry, maar dat idee kwam wel van uw vader hé!

KARLA: Daar zal die zeker aan denken. Ne mens van 86 jaar!

HILDE: Hij zal nog in de hel geraken door UW schuld.

CELINE: Va, hoe staat gij daar nu?

(Willem houdt z'n handen voor z'n kruis)

CELINE: Ga u aankleden! En rap een beetje...!

(Willem gaat zich aankleden achter de paravent. Hij neemt z'n speelgoedbeer mee en houdt die onderweg voor z'n kruis)

ALAIN: (tot Hilde) Waarom vertelt ge mij niet dat ge terraskes gaat doen terwijl ik ga doppen?

HILDE: Dat is iets anders!

ALAIN: Nee, dat is hetzelfde!

HILDE: (richting paravent) Gij hebt weer niet kunnen zwijgen zeker, va!

KARLA: Daarom dat wij de kamer uit moesten voor die hartspecialisten!

CELINE: En waarom zijt ge gefrustreerd?

ALAIN: Ik vraag al jaren ne Kawasaki 750!

MIEL: En ik mag nog niet eens gaan vissen!

BOB: Ik mag nog niet eens ne simpele velo gaan kopen! (imiteert Celine) Want dat past niet bij mij! Dat is beneden mijne stand! Dat is beneden mijn waardigheid!

CELINE: Daar zal elk van ons wel een grondige reden voor hebben!

MIEL: Zelfs die hartspecialisten hebben u dat aanbevolen!

CELINE: (haar frank valt) Wacht nu eens efkes!

KARLA: Hoe weet gij dat...?

HILDE: Omdat ze zelf voor dokter gespeeld hebben, ja!

(De volgende pijnkreten van de schoonzonen mogen steeds met hogere toon en in snel tempo)

BOB: (als Celine op z'n voet stamp, pijnkreet) Auwh...!

ALAIN: (als Hilde hem een tik tegen z'n kop geeft, pijnkreet) Auwh...!

MIEL: (als Karla aan z'n oor draait, pijnkreet) Auwh...!

KARLA: En mogen wij hier nog gaan zitten...?

(De schoonzonen geven snel, bang en beleefd hun plaats af aan hun respectievelijke vrouwen. Willem komt tevoorschijn van achter de paravent)

WILLEM: (steekt een pijp op en blaast fel overdreven rook in de kamer)

KARLA: (verwonderd tot Willem) Wat doet gij nu...?

WILLEM: Ik rook pijp!

CELINE: Allé va, ge hebt nooit gerookt! Nu zal hij eens gaan beginnen!

HILDE: Daar moet 'm 86 jaar voor geworden zijn!

KARLA: Precies dat die nu pas echt begint gaan te leven!

CELINE: (tot Bob) Ik vind het straf dat gij u laat meesleuren door die twee ander konijnen!

BOB: Ik heb me niet laten meesleuren. En als dat idee van dat escortemeisje dan toch van ons was, wel, dan gunnen wij uw vader dat!

ALAIN: Het kan één van z'n laatste wensen geweest zijn voor hij ons voorgoed verlaat!

WILLEM: (merkt dat z'n pijp niet meer brandt) Mijn pijp is uit...!

(Alle blikken op Willem)

WILLEM: Waarom kijkt ge mij zo aan? (met lachje) Ge dacht toch niet... dat het mijn ander pijp was zeker?

CELINE: Wat gaan wij nog allemaal meemaken eer het zo ver is? (legt zich uitgeblust op het bed)

WILLEM: Celine, ga van dat bed af!

CELINE: Zèèèg...! (gaat van het bed, maar onder volgend gesprek zet ze zich weer met zitvlak op bed)

KARLA: En dat geval met die hartspecialisten zal ik u nooit vergeven!

HILDE: Of was dat ook een idee van onze va misschien?

ALAIN: Ge gaat het niet geloven maar toch is het zo!

KARLA: Dat moeten wij geloven zeker?

HILDE: (tot Alain) Onnozelaar!

(Onder het gezeur van z'n dochters maakt Willem stiekem de haak van de katrol vast op de rug van Celine en verlaat vervolgens ongemerkt de kamer)

BOB: Ik denk dat uw vader helemaal aan 't doorslagen is!

CELINE: Waarom gelooft ge hem dan nog?

KARLA: Ge had ons direct moeten inlichten toen hij u zoiets vroeg!

HILDE: Wat moeten de mensen denken?

ALAIN: Welke mensen?

HILDE: De geburen.

ALAIN: Hoe kunnen die nu weten wat er hier binnen gebeurt?

HILDE: Die weten alles!

KARLA: Maar wat moeten we met onze va gaan aanvangen?

CELINE: Naar 't OCMW! Nu is 'm te ver gegaan!

MIEL: Ne mens die nog een klein drie weken te leven heeft in 't OCMW stoppen!

Dat vergt moed. Veel moed! Proficiat!
 CELINE: Waar is onze va naartoe...?

(Nu pas merken ze dat Willem de kamer verlaten heeft)

KARLA: Dat 'm loopt waar hij goed voor is!

BOB: (met lachje) Ik denk dat de Willem die Vivi achterna is!

HILDE: Verstaat ge nu dat hij op 40-jarige leeftijd is moeten trouwen?

CELINE: Ikke wel!

KARLA: Maar ik begrijp niet dat ons venten daar nog inlopen!

CELINE: (richting Bob) En nog wel nen ingenieur!

BOB: Dat heeft daar niks mee te maken. Ik ben in de eerste plaats ne mens!

CELINE: Ge weet toch wel als zoiets onder de mensen komt dat uw reputatie op de
 fabriek een flinke deuk kan krijgen?

BOB: Uw reputatie hé, die kan me gestolen worden! Weet ge dat?

CELINE: (dreigend) Wacht maar tot we thuis zijn, manneke! Het zal uwen beste
 dag niet worden!

ALAIN: Celine, daar kan den Bob niks aan doen!

CELINE: Hij was er toch bij of ben ik helemaal aan 't blind worden misschien!

HILDE: (tot Alain) En bemoei u niet met andermans huishouden!

MIEL: En toch heeft den Alain en den Bob gelijk!

KARLA: Miel zwijg of ge slaapt deze nacht in de kelder!

MIEL: (eerst dreigend) Zwijgen...? Ikke...? (bindt in) Okee, dan zal ik maar naar den
 televisie gaan kijken!

(Miel zet de video aan met de afstandsbediening, maar Celine wordt
 onmiddellijk naar boven getakeld door de katrol)

CELINE: (verontwaardigd) Wat is dat nu...? Doe iets...! Hulp...! Hulp...!

(Iedereen maakt aanstalte om er vandoor te gaan)

KARLA: Kom Miel, we zijn weg.

HILDE: Kom Alain, we gaan naar huis!

CELINE: Bob...! Bob...! (huilt van de schrik) Bob, wat gaat ge doen?

BOB: Ik ga naar huis!

CELINE: Ge kunt me toch hier niet laten hangen!

BOB: Waarom niet? Daar hangt ge op uw plaats! (af)

CELINE: (huilend) Hulp...! Hulp...!

VIJFDE BEDRIJF**VOLGENDE DAG. VOORMIDDAG.**

(Willem zit aan tafel en eet de laatste restjes van een stuk gebakken spek op. Hij is gekleed in nachtkleed en slaapmuts. Hij sopt z'n boterham in de koffie en wil dan toehappen, maar met z'n jicht breekt het stuk er telkens af. Sonja op van keuken)

SONJA: Nog niet gedaan, Willem? Dan kan ik dat bord ook nog rap mee afwassen?

WILLEM: Ja, ik zal maar stoppen want anders hebt ge deze avond nog niet gedaan met afwassen!

(Sonja ruimt de tafel af, draagt bord en kopje naar de keuken en keert weer)

SONJA: Willem, het is bijna tien uur en ge zijt nog niet eens aangekleed!

WILLEM: Daar gaat vandaag iets gebeuren, Sonja!

SONJA: Daar gaat zeker iets gebeuren. Wacht maar tot uw dochters seffens hier zijn!

WILLEM: Bedoelt ge in verband met die Vivi?

SONJA: Natuurlijk.

WILLEM: Dat is voorbij hé! En wat voorbij is dat is vergeten! Ne mens moet vooruit kijken en niet achteruit! Zèg, weet ge dat die Vivi iets in mij heeft wakker gemaakt? Iets waarvan ik dacht dat het al jàren dood was!

SONJA: Overschat u zelf niet, hé Willem!

WILLEM: Ik ben goed gezind, Sonja. Weet gij dat!

(Sonja wil terug naar keuken)

WILLEM: Laat den afwas maar staan! Blijf maar bij mij. Het kan de laatste keer zijn!

(Willem zet muziek aan en raakt geprikkeld door het prettig ritme. Hij maakt een nummertje met z'n wandelstok. Als hij in de buurt van Sonja komt sleurt hij haar mee in de dans. Plots komt de huisdokter binnen. Willem zet snel de muziek uit en veinst dat hij zwaar ziek is)

DOKTER: (tot Willem) Ge ziet er precies niet meer zo slecht uit als in 't begin van de week? Ge kunt al dansen, zie ik!

WILLEM: Dansen...? Neenee, dat was nen acute hartaanval!

(Sonja helpt Willem op bed)

DOKTER: We zullen eens zien hoe ver het met u staat! (controleert Willem met de stethoscoop) Ach Willem, ge zijt goed voor nog eens 100 jaar!

SONJA: Dat is onbegrijpelijk, hé dokter!

DOKTER: En in 't begin van de week zoudt ge gezegd hebben dat z'n kaars bijna uit was!

SONJA: Ne mens kan rap veranderen hé!

DOKTER: Ik moet eerlijk toegeven, het is mij een raadsel. (wil de kamer verlaten)

SONJA: Vergeet ge geen pillen voor te schrijven, dokter?

DOKTER: Pillen? Voor hem? Die heeft hij niet meer nodig. (tot Willem) Hebt gij de laatste dagen iets speciaals gedaan, Willem...?

WILLEM: Ja.

DOKTER: En wàt als ik vragen mag?

WILLEM: Ik ben ne keer van de grond geweest!

DOKTER: Watte...? Op uw leeftijd...?

WILLEM: (wijst naar katrol) Met de katrol, hé dokter! Gij dacht toch niet...?

DOKTER: Jawel, dat dacht ik nu wel. Gij zijt toch ne plezante, hé Willem. Altijd grappen uithalen! Tot morgen. Saluut! (af)

SONJA: Willem, moet er nog iets gedaan worden? Anders ben ik ook de pist in.

WILLEM: Sonja, daar is hier de laatste dagen veel gebeurd hé. Ik moet zeggen dat mijn ogen zijn opengegaan. Zeg, hebt gij gedaan wat ik u gevraagd had?

SONJA: Ja Willem. Ze hebben alles in het schuurke vanachter in de tuin gezet.

WILLEM: Is alles betaald?

SONJA: Ja.

WILLEM: Ook naar de notaris geweest?

SONJA: Ja, ook naar de notaris geweest. Alles is in orde!

WILLEM: Ge hebt goed gewerkt. (ernstig) Sonja, ge weet dat ik ne zwanzer ben en dat ik geniet van 't leven. En ge weet ook dat het daaraan ligt dat ik 86 jaar ben geworden. Toch moet ik zeggen dat er iets in mijn leven gaat gebeuren wat heel wat opschudding zal veroorzaken!

SONJA: Is 't zo erg?

WILLEM: We zullen elkander nooit meer zien!

SONJA: Ge gaat me toch niet vertellen dat ge ècht gaat sterven?

WILLEM: Ik hoop van niet! Daarom dat ik u nog eens wilde bedanken voor alles wat ge voor mij in al die jaren gedaan hebt!

SONJA: Meent ge nu wat ge zegt?

WILLEM: Ja Sonja.

SONJA: Allé dan, wat moet ik daar nu op zeggen?

WILLEM: Niks kind! Niks!

SONJA: Kan ik dan niks meer voor u doen?

WILLEM: Jawel! Ik wil dat ge al het ijs uit den diepvries haalt en naar hier brengt. En breng me ook een doos met witte schmink!

SONJA: Ijs...? Witte schmink...? Ge gaat toch gene crème-glace maken...?

WILLEM: Niks vragen, Sonja! Ik trek mijne plan wel! Dat doe ik trouwens al 86 jaar!

(Sonja af. Willem haalt een bruine gesloten omslag uit z'n nachtkastje. Sonja weer op)

WILLEM: Leg nu al dat ijs eens onder mijne rug en schmink mij eens gelijke nen dooie!

SONJA: Wat zijt ge nu weer van plan?

(Het ijs wordt onder z'n rug gelegd. Sonja begint hem lichtjes te schminken)

SONJA: Ik weet niet wat dat ge van plan zijt!

WILLEM: Och Sonja, ge kent me toch! Zoiets houdt mij jong!

SONJA: Het ijs begint al te werken zeker? Uwe kop wordt al koud!

WILLEM: Ge moet er niet te veel opsmeren. Zo zal het wel genoeg zijn.

SONJA: Ik ben geen schoonheidsspecialiste hé!

WILLEM: Sonja, ik ga u deze omslag geven. Maar ge moet me beloven dat ge die pas opent als ge thuis zijt. En onderweg telefoneert ge naar dit nummer... (overhandigt briefomslag en telefoonnummer) ... en ge zegt gewoon dat het moment is aangebroken! Meer niet!

SONJA: Is dat alles?

WILLEM: Moest ge nog eens aan mij denken binnen afzienbare tijd, besef dan dat ik het heel goed heb en dat ik gelukkig zal zijn. (kusje voor Sonja)

SONJA: Merci Willem. Ge zijt voor m'n moeder en voor mij altijd ne grote steun geweest! Merci. (af met brief en telefoonnummer, maar vergeet haar handtas aan kapstok)

WILLEM: (bij zichzelf) Fase één van het rampenplan gaat in!

(We horen op de achtergrond de portieren van een auto dichtslaan)

WILLEM: Over rampen gesproken! (houdt zich voor dood)

(De dochters komen binnen gevolgd door de schoonzonen)

HILDE: Allé va, we zijn er weer hé. (verwonderd) Va...? Va...? Zèg, die antwoordt niet meer. Die zal toch niet dood zijn zeker?

ALAIN: Zo'n kerel krijgen ze niet kapot!

KARLA: Willem...? (voelt aan z'n hoofd) Zeg maar die is ècht dood!

HILDE: Dat moet dan just gebeurd zijn want we zijn Sonja nog tegengekomen. Of zou die al naar de pastoor gereden zijn?

BOB: En kleur heeft 'm ook al niet!

CELINE: (voelt ook aan z'n hoofd) Hij is al koud!

MIEL: Da's maar normaal. Hebt ge ooit al eens een dooie gezien met blozende wangen?

CELINE: (zuchtend) 't Is gebeurd...!

KARLA: Eindelijk! Die heeft toch tegen gedaan hé!

HILDE: Hoera...! We zijn rijk!

(De dochters dansen met elkaar. Schoonzonen zetten zich aan tafel en blijven ernstig)

KARLA: Willen we z'n slaapmuts eens afdoen?

HILDE: Ja, dan kunnen we eindelijk zijne èchte kop eens zien.

CELINE: (haalt slaapmuts van Willems hoofd. We merken een groot kaal deel)

HILDE: Het begin van ne kaalkop! Was hij daarvoor al die tijd zo verlegen?

KARLA: 't Was toch ne speciale!

HILDE: Hij is just geen 87 geworden.

CELINE: We zullen hem eens recht zetten dan kunnen we hem seffens gaan wassen!

(De dochters zetten Willem overeind)

KARLA: Wat moet er nu gebeuren?

CELINE: Bob, gij begint met naar de begrafenisondernemer te bellen!

BOB: Waarom ik?

CELINE: Bob, ge hoort wat ik zeg hé...!

BOB: Ja Celine.

CELINE: Waarom kunt ge mij eens nooit gehoorzamen zonder commentaar?

BOB: Lap...! Hij is nog maar vijf minuten dood en 't spel begint al!

MIEL: En wat moet ik doen?

HILDE: Adressen opschrijven voor de doodsbriefven!

KARLA: Dat kan 'm niet!

MIEL: Ik kan beter schrijven dan gij!

KARLA: En houdt uwe mond nu!

ALAIN: Moet ik mijne mond ook houden?

HILDE: Nee, gij moogt een liedje zingen, onnozelaar dat ge daar zit! (hare frank valt) We zijn iets vergeten! De zwarte kist...!

(De dochters laten Willem los waardoor die op het bed valt. Dochters stormen richting hal)

CELINE: (als ze bij de deur zijn) Ikke eerst hé! Ik ben de oudste!

(De dochters af naar hal)

MIEL: Als gieren vliegen ze erop!

BOB: De geldwolven!

ALAIN: Wel, ik zou willen dat er niks in die zwarte kist zit!

MIEL: De Willem had gelijk toen hij zei dat we helemaal alleen zouden staan!

ALAIN: De Willem was de enige die nog achter ons stond!

MIEL: Een prachtige prestatie om op 86 jarige leeftijd nog met een escorte-meisje in bed te kruipen!

BOB: Ge moet de moed maar hebben!

ALAIN: (wandelt door de kamer en zet zich onder volgend gesprek op bed, met de rug naar Willem gekeerd) Dat is niet moeilijk. Die escortemeisjes weten hoe ze ne vent zo ver kunnen krijgen! 't Was voor de Willem maar een koud kunstje. De Willem was ne slimme. Hij deed ons allemaal in doekjes. Dat escortemeisje liet hij alleen maar komen om ons zand in de ogen te strooien! Verstaat gij dat niet!

MIEL: Voor ons?

ALAIN: Dan konden wij zien wat voor een held hij wel was! Ik heb Willem in mijn zakken zitten. Mij maakt hij niks meer wijs! De Willem was een bluffer! Hij ging 100 jaar worden, zei hij! En waar is 'm nu? Morsdood ligt 'm hier achter mij, ja!

WILLEM: (komt overeind en jaagt Alain plots de stuipen op het lijf) Boeh...!

(Alain schrikt zich te pletter)

WILLEM: Wat zijt gij over mij aan 't vertellen, snotneus dat ge daar zit?

ALAIN: Zijt gij niet dood...!

WILLEM: Jawel. Maar gij zijt ook dood. We zitten hier in de hel! En de duivels zitten

daar in de hal!

ALAIN: (schrikt) Is dat echt...? (tikt tegen eigen wang)

BOB: Willem, ge liegt! Gij zijt niet dood!

WILLEM: Nee, ik ben niet dood! Ik heb het alleen heel koud met dat ijs onder mijne rug!

MIEL: Waarvan ziet gij zo bleek!

WILLEM: In den oorlog zagen ze zwart en ze waren ook niet dood!

BOB: Wat moeten we nu nog geloven van u?

WILLEM: Ik ben nog nooit zo fit geweest na die ontmoeting met Vivi! En help me nu eens voor dat mijn dochters terug binnenkomen! Dat laken moet op bed liggen alsof er iemand onder ligt.

MIEL: Duw het koplussen eronder! Maar pas op voor Wietje dat ge 'm geen pijn doet...!

VIVI: (op en geeft Willem een kusje) Zijt ge gereed, Willem?

WILLEM: Nee Vivi, ik moet me eerst nog gaan omkleden. Kom!

(Willem neemt het ijs mee en samen met Vivi af langs keuken)

WILLEM: (bij de deur tot schoonzonen) Ik lig daar onder dat laken hé als uw vrouwen binnenkomen!

(Willem met Vivi af naar keuken. Dochters op met de zwarte kist)

CELINE: We hebben boven alles afgezocht? De zwarte kist is 't enige wat we gevonden hebben! Ik ben de oudste, dus IK doe ze open. (opent de zwarte kist en haalt er een briefomslag uit)

KARLA: Is dat alles?

HILDE: Dat zal z'n testament zijn.

KARLA: (haalt het slipje en de bh van Vivi ook uit de zwarte kist) En wat is dit dan...? (gooit het op tafel)

(Alain wil de lingerie vastnemen)

HILDE: (slaat op z'n handen) Afblijven! Viezerik!

CELINE: (leest voor) Aan mijn dochters Celine, Karla en Hilde. Afscheid nemen is altijd triestig. Mijn notaris werd door mij opgedragen om deze brief te schrijven.

Alain krijgt een moto, Kawasaki 750. Betaald en geleverd. Te vinden in 't schuurke in de tuin. Miel krijgt een visvijver, waarvan de akte bij betrokken notaris kan afgehaald worden. Bob krijgt ne velo met ne kromme gedonne. Betaald en geleverd. Te vinden in 't schuurke in de tuin. Sonja krijgt een eigen kuisvrouw voor de rest van haar dagen. Hiervoor werd met een betrokken firma een contract afgesloten.

PS: Een copy van dit testament ligt bij de notaris. Mochten er zich moeilijkheden voordoen kan men aldaar terecht voor meer informatie!

Getekend, uw vader Willem.

HILDE: Is dat alles...?

CELINE: Ja!

HILDE: Jamaar, wij staan er niet op!

CELINE: Nee!

KARLA: En zijn miljoenen dan...?

CELINE: Weg!

HILDE: Daar zal die kuisvrouw mee weg zijn!

KARLA: (nijdig) De smeerlap! Hij heeft alles aan die Sonja gegeven!

HILDE: Daarom dat ze daarjust zo hard wegreed met hare velo!

CELINE: Ik heb u nog verwittigd, maar niemand geloofde mij. (wordt plots onwel)
Nu moet ik efkes gaan zitten. Daar ben ik niet goed van!

KARLA: We hebben enkel z'n klein huizeke nog!

HILDE: Wat zou dat nog waard zijn?

CELINE: Dat is niet veel hé! Wie wilt zoiets nog? De buitenmuren zijn gescheurd, het dak lekt en daar is bijna geen tuin aan!

KARLA: Onze va heeft ons een ferme toer gelapt! Weet ge dat!

SONJA: (op langs achterdeur) Sorry dat ik stoor, maar ik was m'n saccoche vergeten! (haalt handtas van de kapstok)

CELINE: Sonja?

SONJA: Ja madam.

CELINE: Waar is het geld...?

SONJA: Welk geld?

CELINE: Dat van onze va! En doe niet zo onnozell!

SONJA: Ik heb geen geld van uw vader!

KARLA: Kom Sonja, ge liegt!

HILDE: Gij zijt met alles weg!

SONJA: Vraag het dan zelf aan uw vader hé!

CELINE: Dat gaat niet meer!

SONJA: Waarom niet?

CELINE: Omdat 'm just gestorven is!

SONJA: Watte...? (begint te wenen) 't Is niet waar hé! Maar een kwartier geleden was ik hier nog!

CELINE: Natuurlijk! Om het geld te komen halen!

BOB: Hoe kan dat, als ze haar saccoche vergeten is? Waar zou ze 't geld verstopt hebben? In de zakken van haar kleed misschien? Daar gaan een paar duizend euro's in, maar geen miljoenen!

KARLA: (tot Sonja) Mogen we eens in uw saccoche kijken?

(Sonja toont de inhoud van haar handtas)

KARLA: Waar is dat geld dan naartoe?

SONJA: (snikt) En uw vader is voor mij altijd zo goed geweest!

KARLA: Dat zal wel!

HILDE: Veel te goed! Hij heeft de inhoud van z'n zwarte kist in uw zakken geschud!

SONJA: Zwarte kist...? Die daar in de hal stond?

CELINE: Ja, die zwarte kist die daar in de hal stond en die nu hier staat!

SONJA: Maar daar heeft nooit geld ingezeten. Daar stak z'n ondergoed in.

HILDE: Ze zal wel ooit vol met geld gezeten hebben.

KARLA: Als hij op al die jaren dat gij hier werkt u elke dag een briefke van 50 Euro meegeeft dan geraken die miljoenen ook op.

SONJA: Uw vader heeft mij betaald als kuisvrouw, meer niet!

HILDE: Wil ik eens wat zeggen! Die vent hier in dat bed hé... (merkt nu dat het laken zogezeegd over z'n lichaam ligt)

ALAIN: (haakt onmiddellijk in) We hebben hem ondergestopt

HILDE: (vervolgt) ...die heeft ons bedrogen!

KARLA: De bedrieger!

SONJA: De Willem was geen bedrieger! De Willem was ne goeie mens!

BOB: Ge hebt gelijk, Sonja!

CELINE: (haalt zwaar uit naar Bob) En als gij uwe mond nog ene keer opentrekt dan kan 't wel eens zijn dat ge op dezelfde dag wordt begraven als dat stuk ongeluk hier in dat bed! Verstaan, mislukte ingenieur! (tot Karla en Hilde) Vandaag hebben we de ware aard van onze va leren kennen. Ik moet zeggen dat ik er van verschoten ben! Voor mijn part kan 'm de pot op! Verstaat ge dat? (slaat enkele keren op het bed) De pot op...! Het was ne koppige steenezel! (voelt nu pas dat Willem niet meer in bed ligt. Ze trekt de lakens weg en ontdekt enkel de speelgoedbeer die ze boos terug op bed gooit) Hier se...! Welke ouwe van 86 jaar speelt er nu nog met een pluchen beer! (haar frank valt) En waar is dat lijk naartoe...?

BOB: (klapt dicht) Euh....

ALAIN: (helpt hem) Dat is de begrafenisondernemer al komen halen!

CELINE: (ad Sonja) Het is allemaal uw schuld!

SONJA: (met rug tegen de muur) Maar...! Maar...!

CELINE: Buiten, zeg ik! (luider) Buiten...! Of hoort ge mij niet goed misschien?

SONJA: Madam, ik heb hier meer recht om u buiten te zetten dan gij mij!

CELINE: Kunt gij dat dan...?

SONJA: Oh ja! (haalt briefomslag tevoorschijn) Ziet ge dat? Dat is de akte van dit huis!

KARLA: Hoe...?

SONJA: Uw vader heeft mij dit huis geschonken. Dus, ik zou maar heel kalm zijn of ik zet u allemaal buiten!

KARLA: Nu wordt het echt te veel voor mij! (weent)

HILDE: Nu hebben we helemaal niks meer!

CELINE: (neemt foto van overleden moeder) Moeder, uwe vent was slecht, héél slecht! Hij zal branden in de hel! Hij zal door de duivel in eigen persoon in stukjes gekapt worden!

MIEL: 't Is te hopen dat die het beter kan dan die drie hartspecialisten van gisteren!

CELINE: (woest) Zwijg, stuk onbenul!

KARLA: Ons moeder moest het weten! Ze keerde zich om in haar graf!

HILDE: Kom Alain, we gaan naar huis! Ik hou dat hier gene minuut langer uit!

ALAIN: Ik rijd met u niet mee! Ik pak mijne Kawasaki 750 wel!

KARLA: Kom Miel!

MIEL: Foert...! Ik ga vissen op mijne vijver!

CELINE: Bob...? Kom!

BOB: Ge kunt ze kussen! Ik pak mijne velo...!

(De dochters druppen troosteloos af. Bij de deur wordt er onderling gekibbeld. Vervelende pauze in de woonkamer)

SONJA: Wil er iemand van u een druppel om een beetje te bekomen?

ALAIN: Geef ons allemaal maar een druppel!

(Sonja schenkt uit, staat met rug naar keukendeur. Willem, netjes gekleed in vlinderdasje en hoed, komt stilletjes arm in arm met Vivi in deuropening van keuken staan. Hij blaast op z'n fluitje. Dat geluid herkent Sonja. Ze keert zich om en stuit op Willem)

SONJA: Willem...? Zijt gij niet dood?

WILLEM: Kent ge me nu nog niet beter!

SONJA: (lief) Doe uw ogen eens dicht!

(Willem sluit z'n ogen, presenteert z'n lippen in de veronderstelling dat hij een kusje zal krijgen, maar Sonja geeft hem een rake klap tegen z'n wang)

SONJA: Dat is omdat ge me voor de zot hebt gehouden! (geeft hem nu een kusje)
En dat is omdat ik uw huis heb gekregen!

(Bob, Miel en Alain bedanken Willem voor z'n geschenken)

WILLEM: Dat was het dan! (kijkt op z'khorloge en houdt ze aan z'n oor) Mijn hart is ook al stilgevallen, zie ik!

BOB: Ge bedoelt toch niet dat....?

ALAIN: (vervolgt) ...dat den huisdokter die z'khorloge onderzocht heeft?

WILLEM: Just! En daar had 'm gelijk in. Die heeft het geen drie weken meer volgehouden!

MIEL: Dat versta ik niet. Leg dat eens uit, Alain!

ALAIN: (haalt diep adem, maar zucht) Den huisdokter van Willem is ne grote gaper!

WILLEM: Nu moeten we doorgaan. We moeten ons vliegtuig nog halen!

MIEL: Vliegtuig...?

WILLEM: Vivi en ik hebben een plaatsje gereserveerd in het vliegtuig naar de Costa Brava! We gaan daar wonen! Gedaan met de zeer in m'n benen. Gedaan met die pijscheuten in mijne rug! Leve de zon!

SONJA: Oh, d'at was de verrassing...!

ALAIN: Allé Willem, ik zou zeggen, goei reis hé! En geef maar buzze met die Vivi!

BOB: Maar denk aan uw motorke, hé Willem!

MIEL: En zorg dat ge ginder ne katrol boven uw bed hangt!

SONJA: Moest het ginder in de zomer te heet worden, dan zijt ge hier altijd welkom hé.

WILLEM: Och kindje, de volgende keer dat ik terugkom zal zijn om mijn honderdste verjaardag te vieren! (neemt valies achter paravent en samen met Vivi richting achterdeur)

ALAIN: Vivi, soigneer hem goed hé!

WILLEM: Saluut en tot in de pruimentijd! (af met Vivi)

ALAIN: Nu weet ge waar dat z'n geld al die tijd gezeten heeft!

MIEL: In z'n valies begot!

(Willem keert weer en is blijkbaar nog wat vergeten)

WILLEM: Het biezonderste ben ik nog vergeten! (pakt z'n speelgoedbeer onder de arm) Wietje...! (denkt plots aan iets) Och ja..., hoeveel kost zo'n etentje met

alles erop en eraan voor u vier?

BOB: 250 Euro!

WILLEM: (opent de ritssluiting op de rug van de speelgoedbeer) Welke kleur is dat?

BOB: Vijf van die bruin!

WILLEM: (denkt even na) De groen zitten in zijne linkerkant, dan moeten de bruin in zijne rechterkant zitten! (haalt er vijf briefjes van 50 Euro uit en geeft die aan Alain)

ALAIN: Daar zit precies veel geld in...?

WILLEM: Neenee, maar een slordige 250.000 Euro...!

(Willem hangt z'n wandelstok aan de arm van Alain)

WILLEM: Die heb ik voorlopig niet meer nodig!

ALAIN: Ge zult iets anders nodig hebben bij die Vivi, vrees ik!

WILLEM: Jamaar, dat heb ik ook bij!

ALAIN: Wat hebt ge bij?

WILLEM: Mijn fluitje! (haalt het fluitje uit z'n zak en blaast er op, dan af)

MIEL: Hier zitten we nu!

ALAIN: Wat gaan we doen?

MIEL: We rijden eens naar mijne vijver!

ALAIN: Met de Kawasaki?

BOB: Nee, met de velo!

(De schoonzonen af. Sonja kijkt fier om zich heen naar haar eigen woning)

DOEK